THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE.

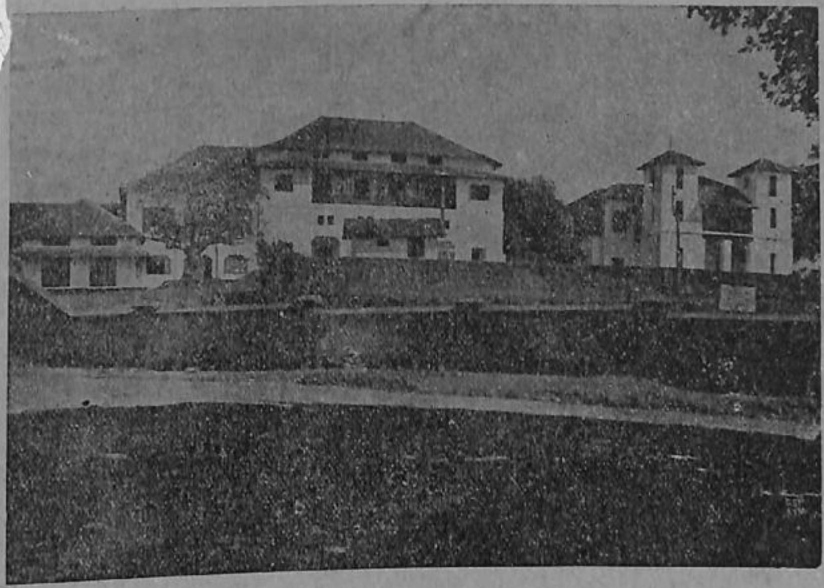

License No. 331 dated 15th October 1935.

ALWAYE, OCTOBER, 1936.

Editorial Committee.

T. I. Poonen, M. A. (*Editor, English Section, and Manager*)
D. P. Unni, M. A. (*Editor, Malayalam Section*)
V. M. Ittyerah, M. A., B. Litt.
C. P. Mathew, M. A.
K. Jacob, M. A.
A. Aravamudha Ayyangar, M. A.

Rate of Subscription:—Fourteen annas per annum.

NOTICE

All old students are invited to enrol themselves as subscribers.

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE,

ALWAYE, OCTOBER, 1936.

Vol. X. **OCTOBER 1936** No. 1

License No. 331 dated 15th October 1935

PRINTED AT THE C. M. S. PRESS, KOTTAYAM, 1936

CONTENTS

	Page
A Memorial Sermon	1
Editorial	5
Painful Memories	9
Here goes the detective	14
History of Kottayam	15
Favourite Books	19
Rural Reconstruction	21
The Arab-Jew Problem	24
College Notes	25
മധുരസ്മരണ.	൧
അവൾ.	൨
കേരളത്തിനു പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു സർവ്വകലാശാല ആവശ്യമാണോ?	൩
ഞാൻ ആര്?	൪
മിസ്റ്റിസിസവും ആധുനിക ഭാഷാസാഹിത്യവും.	൧൧
വിരഹിണി.	൧൩
നാസിക.	൧൭
കിളിയോട്.	൨൦
മനുഷ്യന്റെ കപടവേഷം.	൨൦

The Late Rev. Dr. Moffat
A Memorial Sermon

St. John vi. 35, 40. Jesus said "*I am the bread of life ; he who comes to me will never be hungry, and he who believes in me will never be thirsty again.*"

It is the will of my Father that every one who sees the Son and believes in him should possess eternal life, and that I should raise him up on the last day."

St. John xi. 25. "*I am Myself resurrection and life : he who believes in me will live, even if he dies, and no one who lives and believes in Me will ever die.*"

We have been trying this evening to remember the late Rev. Dr. Moffat, to thank God for what he has done and to pray for those whose hearts are in sorrow because he is no more here with us in body. At this time the words of our Lord which we have taken as the basis of our meditation ought to help us very much.

Before proceeding to make a few suggestions for our meditation based on these verses I feel it necessary to say a few words about Dr. Moffat, as the majority of those who have gathered together here this evening may not have seen Dr. Moffat or may not be aware of the nature of his connection with this institution. That connection may be said to be twofold. His long service in the Madras Christian College, an institution which has got a vital bond to our College, may be regarded as the first link in his connection with us. But in addition to that he established a more direct relationship with us by serving on the staff of this institution in an honorary capacity for three years from 1926 after he had retired from the staff of the Madras Christian College. He was so interested in our College that he placed readily his well-earned rest at the disposal of this institution, particularly with a view to help us in the initial stages of the establishment of our Science departments. But his attention was not confined to that aspect of the life of the College. He gave his advice on every problem connected with the College and for about two years worked as the Bursar, when his services were found necessary in that capacity. Then when he found that Mrs. Moffat's health as well as his own demanded more rest than he could get here in Alwaye he left us. But his interest in our institution continued as was shown in a variety of ways. Thus we are here today to remember one whose connection with the College is very intimate.

The news about the death of Dr. Moffat has come to us as a surprise not only because we had no information about his illness but also because those who knew him had every reason to believe that he would have some more years of useful service. Even so our grief for his death

is mitigated by the fac[t] ... tained a ripe old age and ... ample opportunities to live a ... before he was called away from ... world.

Death in any form shocks the human mind. Not only worldly-minded people but even Christian people generally try to have very little to do with things connected with death or reminding of death. That natural and instinctive outlook about death is really the product of the animal element in the human make up. To the animal the instinct for life, and consequently the fear of death, is very essential. But this natural outlook has been completely modified in the case of men by Christianity. Its message is that there is no reason to be repelled or frightened by death, for Christianity tries to help to develop a new and divine instinct in men who are being saved by Jesus Christ. It is because of that it is possible for us today to take part in a memorial service. We must look at life and death from this Christian point of view. We are greatly helped in this by the fact that Dr. Moffat lived his life in a way which will help us to understand the Christian view of life and death as given in the words we have taken for our meditation.

The truth contained in the words of our Lord is very familiar to us. Yet we may look at it once again in this connection. The view that is behind our Lord's words is that there is a close connection between life and death--a point of view strange to the natural man. The natural man regards death as the enemy of life. But our Lord looks at life in such a way

...s to be an enemy of that ... is because He takes up the ... of view that in life we can make ...ch a beginning that it can develop into something great and good, so great and good that it will grow on infinitely even in spite of death, so that death becomes merely a door to a greater life.

Such a beginning in life is possible not because of human ability and human goodness but because He comes to help us in this matter. He has come down and is with us all the time as fully as He is with the Father. And He can come into our lives and help us to live in this new and greater way. If we are prepared to accept his offer, then the quality of our life will be changed. We shall become heirs of eternal life so that he who believes in Him will live even if he dies, so much so that no one who believes in Him can be said to die. Only He makes it clear that we cannot get this from Him if we approach him in any half-hearted way. That is what he means when he speaks of Himsélf as the bread of life. He is as essential for our higher life as food or bread is for our physical life and then death ceases to be frightening.

This view of death was a startlingly new view when it was first presented and it remains so even now. But our Lord did not thereby mean that the experience of physical death will be removed. What He meant was that human life and experience could be so transformed, that physical death would lose all its terror. Do we not know the reason for this? The vital union established by the believer with the Saviour so transforms his ex-

perience of life that death which is on... one way of changing this body, the temporary abode of our essential personality, becomes a matter of quite a different importance from what is usually attributed to it by people who know nothing about this new quality of life. It is this assurance that ought to make the Christian quite different from others in his reaction to death.

The natural question we have to face at this stage is, is this an attainable experience or is the view put forward by our Lord both about life and about death merely a figure of speech? Two kinds of answers are given. Those who do not know the redeeming power of the Lord disbelieve him. But those who have looked into the eyes of the crucified and risen Saviour will bear the testimony that these words give the truth about life for they know that Jesus Christ can give them a new quality of life and a lasting fellowship which will make death quite different to them from what it is to those who do not know Christ. If we have once seen Christ, this conviction will be ours. Its strength may vary because of our wanderings but then we know that we have moments and seasons in our lives when we are quite confident of this assurance.

Because of this Christian assurance this evening we meet together for prayer, praise and thanksgiving even though we are aware not only that one for whom we cared has been removed by death but also that to die at one time or another is the way of all the children of men including

ourselves. But there is a great difference because we know that it is given to men so to put themselves into the hands of God that they can begin even now to live the eternal life. The practical assurance of this lies in the fact that as we give ourselves to Christ we are transformed, the good in us being strengthened and the evil inherited or acquired weakened.

With this background let us remember Dr. Moffat and be thankful for him, for what he has done and for what he has been. He would have been the first to admit that all that was good in him and all his victory over evil was due to the power of the Lord Jesus Christ and that the ever-present Christ had put him on the way to eternal life and helped him to grow in that life in proportion as he was co-operating with his Redeemer. He would have admitted his failures and shortcomings, but he would at once have added that these were because of his self-will and the failure to co-operate with Christ.

It was the readiness of Dr. Moffat to allow his Redeemer to use his life that led him into this country over 40 years ago. After the advantages of a university education he had the opportunities of life ... before him in his own land. But he ...ly decided to come to a strange country and as a ... to an unknown future. This was becau[se] he was led into it by his Saviour. ... College readiness to follow the lead of ... progress gave him the chances of his life ... instructio... opportunity to play a part in the ... hamb... ment of the Madras Christi[an] ... So which has been such a powe[r] ... the money

Christian education in S. India, to make contributions in the development of Scientific Studies in this part of the country, and to make contributions in the growth of the Madras University—things for which any one can be thankful. I do not feel competent to give a correct estimate of the value of his contributions to each of these. But I feel I am right when I say that his contributions were valuable and that their value does not lie mainly in the brilliance of what was done but in the faithfulness and the carefulness with which it was done. Dr. Moffat has thus set before others an example of what they could do to further the cause of humanity if only they are faithful to the opportunities provided for them. The result of the faithful work of Dr. Moffat was not merely that he was able to make himself useful but that he did win the regard, esteem, and affection of a number of people particularly amongst his students. Could there be any greater gain in a life than to get the true friendship of at least one person? And Dr. Moffat gained many friends as he went on doing his work faithfully.

I have been told by persons who had occasion to hear such testimony that some of those who were intimately acquainted with Dr. Moffat admired and aporeciated him most for the Christian home ma had set up with the co-operation of tion. Moffat. It was another case of his words l goodness coming into fuller frui- between er the guidance of the Spirit of strange to ere have been some at least who man regards impressed by this aspect of his But our Lor imony. Who can say what fruit it has borne in the life of such people?

It was a characteristic expression of the life of Dr. Moffat that he devoted himself to what might appear to be a futile task viz. fighting the evil of drink. He was not appalled by the bigness of the task when he saw that it was necessary to oppose the evil. He steadily fought the evil not because he relied on his own strength or resources nor because he was cheered by cheap success but because he was convinced that it was an aspect of God's work for him.

The same spirit animated him when he decided to serve this institution. The faithfulness with which he did his work here was not merely a substantial help in itself but was an example and inspiration to those who came into contact with what he did.

We know so little about some of his other good deeds; but there have been glimpses of these which show his generosity and the systematic way in which he expressed the same.

From one point of view we may say that the fruition of Christian grace in Dr. Moffat was found more abundantly, if that was possible, in the closing and quieter years of his life when he was living in retirement than in his earlier and busier years. He entered on that part of his life with the confidence that God would give him enough to do. What was even more important was that he took his life at that time with so much Christian grace that his life bore testimony to the truth of the statement by the Prophet Isaiah, "That they shal

walk and not faint" for it is only those who can trust God that can be contented and cheerful when they are not in the main stream of things.

As we think of Dr. Moffat we feel justified in recalling the words of the Prophet: "But they that wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary and they shall walk and not faint." His life in its own way bears witness to this truth. He is another of the saints of God who strengthens for us the assurance of eternal life as being within the reach of all the children of men.

Let us thank God for his life and pray that the Peace of God that passeth all understanding may be given to Mrs. Moffat in her great sorrow and also to all others who mourn for him.

V. M. ITTYERAH

Editorial

We go to press under the shadow of a great tragedy. One of the younger members of our staff, respected alike for his abilities and his character, has met with a watery grave. Mr. R. Ramachandran, M. A., who was for over two years Tutor in English and was recently appointed Assistant Lecturer, came to us with a brilliant academic record. He bore his weight of learning lightly like a flower and impressed his students and colleagues alike by his willingness to help and his earnestness and efficiency. On Sunday the 20th September, he went to the river for his usual morning bath, but was unfortunately alone. Though a good swimmer, some accident happened and he was found struggling in the water and beckoning for help. The efforts which were made to rescue him failed. It is a great blow to his widowed mother and other members of the family to whom we offer our deepest condolences. It may be idle, in moments like the present, to speak of transplanted human worth blooming to profit otherwhere, but we are confident that a life worthily lived here cannot but have its completion in other spheres of being. We reverently bow our heads before the inscrutable behests of the Great Father of our spirits who is all light, in whom is no darkness, and whose purposes, though at times dark and mysterious to human understanding, are shaped by love; and we calmly trust that

The great intelligences fair
That range round our mortal state
In circle round the blessed gate
Received and gave him welcome there.

Equally pathetic, though after reports of a prolonged illness, came the news of the death of Mr. G. T. George, M. A., Government Entomologist, Travancore, who was on our staff for two years as Officiating Lecturer in Zoology. Mr. George joined this College after serving

for a while as Demonstrator in the Presidency College. While here he threw in his lot enthusiastically with the work of the institution. Mr. George was also greatly interested in extra-collegiate activities like the Photographic club. He left us as his appointment here was only a temporary one. Some time after he left the College, the research work he was doing secured for him recognition at the hands of the Travancore Government and he was appointed Government Entomologist. On the outbreak of Plague at Alleppey, he was drafted for special duty in that locality. An enthusiastic worker, Mr. George never spared himself, and eventually he became the victim of Typhoid fever. In spite of the best medical attention, Mr. George succumbed. He leaves behind a widow and two children to whom and to his other relations we offer our deepest condolences.

At the commencement of the academic year we heard the distressing intelligence of the death of the Rev. Dr. A. Moffat who was a member of the staff of this College for three years. The name of the Rev. A. Moffat was already a household word in South India when most of us were but children. After serving for over thirty years in the Madras Christian College, he severed his connection with that institution in March 1926. On the occasion of his retirement from Madras there were many public expressions of general appreciation of his good work, especially of the unselfish services he had rendered for social uplift and in the cause of temperance propaganda. On his retirement from Madras he generously accepted the invitation of the authorities of this College to help in organising science departments for the Intermediate classes. Though an honorary worker, Dr. Moffat was assiduous in the discharge of his duties and in addition to the oversight of the Science Department, he also served as Bursar of the College for a considerable period. As a member of the Senatus and of the College Council he was a source of inspiration to his colleagues. He was a liberal contributor to the Poor Students' Fund and also made a handsome gift of books to the College Library. He was quite at home with his colleagues though all of them were several years junior to him in years and experience. He made the study of foreign languages popular among the staff and held study classes in French, German, Italian and Dutch. He left Alwaye in April 1929, and after a sojourn in Europe, had settled down permanently in Bangalore. The last years of his life were devoted to the task of raising funds for the Miller Library attached to the new Christian College buildings at Tambaram, and in this respect his work was eminently successful. To us here in Alwaye the intelligence of his death came with a shock of surprise as most of us had received no information about his illness and his consequent departure to Europe for getting the best surgical aid. Though the operation in itself was successful, the pain and sickness afterwards proved too much for his strength. Our hearts go out to Mrs. Moffat in her great grief and we pray that God may comfort her.

Mrs. Moffat has decided to spend the rest of her life in India and was to have sailed from London on the 11th of September by the P. and O. boat *Ranchi*. We offer our deepest condolences to her and trust that her remaining days in the land which both of them loved and where she still hopes to find spheres of usefulness may be happy.

Yet one more death which remains for us to chronicle is that of Mr. C. P. Tharakan, a prominent local leader who was also a member of the College Council for some time. Mr. Tharakan was a leader of light and learning and was also once a member of the Travancore Legislative Council. Though some time earlier he had a serious illness, his death, when it took place, was sudden and unexpected. The presence of many members of the staff of the College at the funeral testified to the close association of Mr. Tharakan with the College. His place as a North Travancore leader commanding the confidence of different communities is difficult to fill. We offer our condolences to the bereaved family. Efforts are being made to perpetuate his memory and we wish the movement every success.

The past few months have also witnessed the death of other leading figures in the South Indian Educational world. The death of Dr. S. J. Theodore of the Madras Christian College and that of Mr. G. K. Chettur, Principal, Government College, Mangalore, both in the bloom of youth, are matters of poignant regret to all who knew them. Both stood on the threshold of great possibilities. We offer our heartfelt condolences to the bereaved families and to the institutions to which they belonged.

An event of unusual importance in the history of the Madras University is the recent opening of the magnificent blocks of the new University buildings. The foundation of the University Library was originally laid by Lord Hardinge of Penshurst, Viceroy and Governor-General, on the 25th of November 1913 on a site to the west of the Senate House. But as the site was found unsatisfactory, that stone was removed from its original site two years ago and re-laid on the present site by the then Vice-Chancellor, Sir K. Rammunni Menon. The present buildings which consist of the Administrative block, the University Library and the Research Departments to the north of the Senate House as also of the Examination Hall a mile to the south form imposing piles which have greatly added to the attractiveness of Chepauk. The total cost of construction is twenty-three lakhs of rupees which has been raised from Government grants and by careful management of University funds. Our congratulations are due to Sir K. Rammunni Menon and Mr. R. Littlehales, successive Vice-Chancellors of the University, for the completion of these magnificent buildings which will greatly help in the development of Madras as a teaching University.

Friends of the Madras Christian College will be gratified to hear of the progress which has been made in the constructic of the new buildings at Thambar The Arts block, the Science block So Library and Administrative bloc oney

for a while as Demonstrator in the Presidency College. While here he threw in his lot enthusiastically with the work of the institution. Mr. George was also greatly interested in extra-collegiate activities like the Photographic club. He left us as his appointment here was only a temporary one. Some time after he left the College, the research work he was doing secured for him recognition at the hands of the Travancore Government and he was appointed Government Entomologist. On the outbreak of Plague at Alleppey, he was drafted for special duty in that locality. An enthusiastic worker, Mr. George never spared himself, and eventually he became the victim of Typhoid fever. In spite of the best medical attention, Mr. George succumbed. He leaves behind a widow and two children to whom and to his other relations we offer our deepest condolences.

At the commencement of the academic year we heard the distressing intelligence of the death of the Rev. Dr. A. Moffat who was a member of the staff of this College for three years. The name of the Rev. A. Moffat was already a household word in South India when most of us were but children. After serving for over thirty years in the Madras Christian College, he severed his connection with that institution in March
he 26. On the occasion of his retirement
Mrs. Madras there were many public ex-
nature s of general appreciation of
tion und Therk, especially of the unselfish
God. have been ad rendered for social uplift
Christian testuse of temperance pro-
retirement from Madras

he generously accepted the invitation of the authorities of this College to help in organising science departments for the Intermediate classes. Though an honorary worker, Dr. Moffat was assiduous in the discharge of his duties and in addition to the oversight of the Science Department, he also served as Bursar of the College for a considerable period. As a member of the Senatus and of the College Council he was a source of inspiration to his colleagues. He was a liberal contributor to the Poor Students' Fund and also made a handsome gift of books to the College Library. He was quite at home with his colleagues though all of them were several years junior to him in years and experience. He made the study of foreign languages popular among the staff and held study classes in French, German, Italian and Dutch. He left Alwaye in April 1929, and after a sojourn in Europe, had settled down permanently in Bangalore. The last years of his life were devoted to the task of raising funds for the Miller Library attached to the new Christian College buildings at Tambaram, and in this respect his work was eminently successful. To us here in Alwaye the intelligence of his death came with a shock of surprise as most of us had received no information about his illness and his consequent departure to Europe for getting the best surgical aid. Though the operation in itself was successful, the pain and sickness afterwards proved too much for his strength. Our hearts go out to Mrs. Moffat in her great grief and we pray that God may comfort her.

Mrs. Moffat has decided to spend the rest of her life in India and was to have sailed from London on the 11th of September by the P. and O. boat *Ranchi*. We offer our deepest condolences to her and trust that her remaining days in the land which both of them loved and where she still hopes to find spheres of usefulness may be happy.

Yet one more death which remains for us to chronicle is that of Mr. C. P. Tharakan, a prominent local leader who was also a member of the College Council for some time. Mr. Tharakan was a leader of light and learning and was also once a member of the Travancore Legislative Council. Though some time earlier he had a serious illness, his death, when it took place, was sudden and unexpected. The presence of many members of the staff of the College at the funeral testified to the close association of Mr. Tharakan with the College. His place as a North Travancore leader commanding the confidence of different communities is difficult to fill. We offer our condolences to the bereaved family. Efforts are being made to perpetuate his memory and we wish the movement every success.

The past few months have also witnessed the death of other leading figures in the South Indian Educational world. The death of Dr. S. J. Theodore of the Madras Christian College and that of Mr. G. K. Chettur, Principal, Government College, Mangalore, both in the bloom of youth, are matters of poignant regret to all who knew them. Both stood on the threshold of great possibilities. We offer our heartfelt condolences to the bereaved families and to the institutions to which they belonged.

An event of unusual importance in the history of the Madras University is the recent opening of the magnificent blocks of the new University buildings. The foundation of the University Library was originally laid by Lord Hardinge of Penshurst, Viceroy and Governor-General, on the 25th of November 1913 on a site to the west of the Senate House. But as the site was found unsatisfactory, that stone was removed from its original site two years ago and re-laid on the present site by the then Vice-Chancellor, Sir K. Rammunni Menon. The present buildings which consist of the Administrative block, the University Library and the Research Departments to the north of the Senate House as also of the Examination Hall a mile to the south form imposing piles which have greatly added to the attractiveness of Chepauk. The total cost of construction is twenty-three lakhs of rupees which has been raised from Government grants and by careful management of University funds. Our congratulations are due to Sir K. Rammunni Menon and Mr. R. Littlehales, successive Vice-Chancellors of the University, for the completion of these magnificent buildings which will greatly help in the development of Madras as a teaching University.

Friends of the Madras Christian College will be gratified to hear of the progress which has been made in the constructic of the new buildings at Thambar The Arts block, the Science block So Library and Administrative bloc oney

large Halls, one half of the Heber Hall, and several houses for the teaching staff have already been completed, and every arrangement is being made for the transfer of the College to the new locality in June next. It is a great experiment, designed on a broad scale, and fraught with great possibilities. A sum of twenty lakhs has already been spent and some thirteen lakhs more is necessary. In this connection we may mention the handsome gift of a sum of forty thousand rupees, practically the whole of his retiring fund, contributed by Mr. F. E. Corley. This is the biggest single gift received in India for this cause and indicates the very great importance which the donor attaches to the scheme. We wish the scheme every success and envy those who will have the privilege of teaching and being taught in the new College.

Among recent educational pronouncements, we welcome the thoughtful Convocation Address delivered by Maha Mahopadhya Kuppuswamy Sastri wherein he makes a plea for the spiritual values of life and the preservation of all that is best in indigenous culture. Equally refreshing was a recent speech of the Lord Bishop of Madras who lodged a protest against those who seem to think that it is the business of the school to provide a means of livelihood. He emphasised that vocational training must come after character formation has received its proper attention at the hands of educators.

Go
hav
Chri

Schools and Colleges are the mints where reliable characters are being forged. It means that the teacher must have a sense of vocation and his calling is not one pursued for the sake of bread and butter. We commend these utterances to our readers.

Philanthropy taking a non-communal turn is something very rare in India. It is a sign of healthy national life that we see wealthy men like Abdul Hakim, President, District Board, Vellore, belonging to one particular religion making liberal donations to philanthropic activities carried on by other religionists. We wish this spirit were much more in evidence on our coast.

The youngest of our College hostels has been available for use from September. It is, by kind permission of the Rev. Dr. William Skinner, Retired Principal of the Madras Christian College, named the Skinner Hostel. We are grateful to Dr. Skinner for having given us the privilege of associating his great name with our humble endeavours in this place. And it is peculiarly appropriate because there can be no doubt that the founders of the College drew their inspiration in a large measure from the life so unstintingly placed at the disposal of the student world of South India by Principal Skinner who, though stern as a disciplinarian, had a most gentle and tender heart overflowing in affection towards generations of erring students.

Painful Memories

This is a story of the injustice of man, and of the perfidy of woman. When I think of what I have suffered, and how I have been done, I am in an agony of self-pity, and my blood boils within me.

I was employed in the telegraph department. I had a permanent job on a monthly salary of Rupees sixty-six, annas ten and pies eight. And I was engaged to Miss Agnes De Souza, whose father had a little money of his own. He used to give an allowance to his daughter. I can honestly tell you that I spent a good deal of my money on her every month.

Well, my troubles began on the 11th of February, on the evening of which Agnes told me that her birthday was on the 15th. When a young man is told by his girl that her birthday is on the 15th, he has to take it as a hint that he should be looking for something worth while in the way of a present. Fool as I was, I took her at her word, and decided not to disappoint her. The next day I had occasion to go along the Moore Market road. As I neared the market, the thought of the present came to my mind. My idea was to buy something which looked nice, but did not cost a great deal. After all, one cannot marry a girl on nothing. And if I spent all my money as presents before the marriage, I would find myself in a sorry plight after I did marry her. And Agnes was not one who wanted only but little here below. She knew how to spend money, and to keep money carefully also. What she kept being her own money, I could tell you of occasions on which she had refused even to pay the tram-fare, when I was taking her to the movies, and was paying for the tickets at the theatre. Mind you, I am not saying this because I grudged spending on her. I was very much in love, and was only too glad to be able to spend money on her.

But to return to my story. I went along the Moore Market road, and was about to enter the market-gate, when I saw a young well-dressed chap standing there. As I was about to enter the gate he nudged at my elbow. He called me aside, and showed me a lovely little jewel in his hand. It was a gold pendant, with a little diamond in the centre. "Would you care to buy this?" he asked. It was a fine thing and I was rather taken with it. "What do you want for it?" I asked. He said it belonged to his wife, and that he had fallen on evil days, and was very sorry to part with it. His eyes filled with tears as he spoke. And I felt rather sorry for him. Finally he said he would be willing to sell it to me for thirty rupees. "Will you have any objection to let me show it to a jeweller?" I asked. "None in the least" he said "You can go to any jeweller you like." "All right," I said, "we will go to Bengara and sons, and ask them about it. Come along." He came with me, and I have a friend at Bengara and sons, who deals with their jewellery department, and I showed the thing to him He assured me that it was well worth thirty rupees, nay even if I paid fifty, I would not be a loser. So without further parley, I paid the money

then and there, and came off with the prize.

On the 15th I took the pendant to Agnes and presented her with it. She was very much pleased with the thing, and asked me where I had got it from. I told her that I had bought it from Cardyl & Sons, Mount Road, just for the look of the thing. "It must have cost you a pretty bit" she said. "Oh not much," I said "Don't you worry about that." I could see she was mightily pleased, and I too felt very happy about my lucky choice. But my joy was premature, as you will see from the sequel.

I was unable to meet my fiancee for a few days after this. Some five days later my boss called me in the office, and told me that some one had been inquiring for me outside. I went out, and found a seedy looking customer waiting there for me. He asked me my name, and where I stayed, and so on, and finally told me that he was on the look out for a man of my appearance, who had been missing for some time. But he was sure that I was not the man, and so he had wasted his morning etc. I felt that his whole tale was rather fishy. But I could not say so to his face, and so I just said good-bye, and came off to my office.

In the evening however, when I reached my hotel, there were two police men waiting for me. They asked me my name and requested me to accompany them to the station. I asked them what the matter was. "It is a small matter of identifying an article which had been lost," they said. I said I had not lost anything. They said that they knew [illegible] that a young lady I knew had [illegible]thing, and was waiting for me [illegible]ntify the object. All this sounded ve[illegible] strange and mysterious to me, and I agreed to go with them. They had brought a jutka and we got into it, and were in the station in a few minutes.

At the police station I was surprised to find Agnes, her father and her elder brother. As soon as they saw me, they all began to talk together. The sergeant had something in his hands, and as I carefully looked at it, I saw that it was the pendant I had given to Agnes a few days back.

"Well, young man," said the sergeant, "I am told that you gave this to this young lady. Where did you get it?"

I said I had got it from a man near the Moore Market.

"But you told me that you had brought it from Cardyl & Sons. Didn't you?" asked Agnes.

For the moment I was rather embarrassed. Noting my confusion, the sergeant went on "We have taken this to Cardyl & Sons, and they have identified it as theirs. It has been lost for two weeks now. They had also put a private detective on to it and he has traced it to you."

"That must be the man who came to the office this morning and told me a number of lies" I said. "Well, I know nothing about it. I can assure you that I bought it near the Moore Market."

"In that case why did you say that you bought it from Cardyl & Sons?" asked the sergeant.

Well you see, there I was in a tight

corner. There were Agnes, her father and brother, all looking daggers at me. I did tell her that I had bought it from Cardyl & Sons, just for the look of the thing. "I will explain everything to you privately," I said, turning to the sergeant.

"This is private enough for me," he said "you give me your explanation, here and now, if you can. Otherwise, I will have to charge you for theft."

There was no help for it. I told him everything from beginning to end. I also admitted that I had told Agnes that I had bought it from the firm, just to make her happy about it. It was not a time for hiding anything for the sake of appearances.

"Very good," said the sergeant, "I must say that your story sounds pretty thin. I have to charge you for theft. You make what explanation you could, before the magistrate."

"Here, why don't you believe what I say? I did buy it near the Moore Market. I can swear to that" I said.

"Yes, yes. I know. And you swore to this lady that you bought it from Cardyl & Sons, didn't you?" he asked.

All this while Agnes and her people were there. I saw no trace of pity or kindness in her eyes. After all, I was undergoing all this for her sake. She knew me well enough to understand that I had not stolen the beastly thing. But not a word did she say in my favour. Neither did the old man, who had known me for many years.

So the upshot of the whole thing was that I was confined to strong lodgings for the night. Before he left, I asked DeSouza senior to engage a lawyer for me. He said that he did not want to be mixed up with the case, and would beg to be excused. He was that kind of man. I assured him that he would not have to pay a single pie for it. But it was no good. He had no sympathy for me, and he said in so many words that I deserved all I got. I requested to say a word to Mr. Fisher, my boss in the office. Probably he would have the kindness to get a lawyer for me, to defend me.

"You may do it yourself" said the unfeeling old man, and left me, taking his whole brood with him.

The next day, the case came up before the magistrate There was no one to defend me. My father is away at Rangoon, and there was no use trying to get into touch with him. My fiancee Miss DeSouza was there, and was called to give evidence, and testified to the effect that I had given her the ring and had told her that I had bought it from Cardyl & Co. There was also another witness, a rascally Indian whom I had never seen in my life, who said that he had seen me near Cardyl & Sons, about the time that the pendant was lost Now that statement was in a way true. I could not prove an alibi because, almost every day of my life, I would have gone to Mount Road, with some friend or other. There was no use, however, in my pointing out this fact to the magistrate. Then there was the seedy looking chap, the private detective, who had been to my office. In my defence, I had it out with this scoundrel. I asked him whether he had not

come to my office, and told me that he was looking for a missing man etc. He admitted it. I asked him whether what he said then was true. "Yes." He said "That was true enough. I was looking for a missing man. And I found him too." The magistrate laughed. And so did some others, there. I pointed out to the magistrate that the witness had told me lies, and therefore his evidence could not be believed. But he did not think much of it. He was inclined to accept that rascal's statement as true, and would give no credence to what I said. The upshot of the whole thing was that the senseless old man summed up the case against me and ordered me to pay Rs. 500/- as a fine or to undergo three months simple imprisonment. This is the kind of justice I obtained, I, an innocent man, whose only fault was that I was unable to trace the man from whom I had made a purchase in all good faith.

I did really hope that Agnes would in some way manage to pay the fine for me. I would have accepted the money only as a loan, mind you. I could have worked it off in six months. I believe that Agnes did try to influence the old man to do this, but failed to move the heartless miser to help me. They left the court soon after the judgment was delivered.

However, I managed to phone to my boss Mr. Fisher, and requested him to come over to the station to see me. He is a kind man, though very stiff and business-like in his manners. He came, and I told him the whole story. He told me that I had been an utter fool, even on my own showing, since I had bought a costly jewel from an unknown man, without careful inquiry. Even if I did not actually steal it, I was guilty of receiving stolen property etc. and so there was no use appealing. "But" he said, "I will help you if I am sure that all that you have just now said is true. I will go to this De Souza myself and hear his version." I said that he was not likely to get much from the old man, except what his daughter had told him. "Why not you see Miss De Souza herself?" I said. "Not that she would be able to be of much use in proving my story. I told her that I had bought the thing of Cardyl & Sons, you know." "Yes, yes. I see that. The really important part of your story is something they cannot prove. But still, I want to get at all the facts, as far as they could be got. It may help you" he said.

It was then that I remembered that I could have easily proved my innocence, by a very simple means. Fool that I was, I had forgotten all about it in my nervousness, when I was trying to defend myself before the magistrate. I could have called in the evidence of my friend in Bengara & Sons, to whom I had gone to show the jewel and estimate its value. I told Mr. Fisher about this and he was rather impressed by it. "Why did you not mention this at the trial?" he asked. "I clean forgot about it at the time." I said. "You see I was rather upset and nervous, and I forgot it."

"I am really sorry for you" said Mr. Fisher. "You see you have behaved very foolishly. In such situations the right thing to do is to engage a lawyer. The accused cannot be expected to do the best for himself, you know. He is nervous and flurried. You should have put your case in the hands of counsel."

"Sir," I said, "I know that. I tried to get that man De Souza to engage a lawyer for me. But he would not do anything of the sort. He probably feared that he would have to pay for it."

"Why did you not let me know" asked Mr. Fisher.

"You see, I was not a free man then" I said. "I requested De Souza to phone you, but even that he did not do."

"Well," said Mr. Fisher, finally, "I will try to do what I can for you, myself. You know that there will be some difficulty about your job, unless your conviction is quashed. The Government will not entertain you in the telegraph office otherwise. I will get at these people, the De Souzas and your friend the jeweller, and if I get your story corroborated, I shall do what I can for you."

"Thank you very much sir," I said "you are very kind."

"Well, good bye." He said. "You will hear from me soon." So saying he left me.

* * * *

That was the last I heard from him. Yesterday, that is, three months later, I came out of jail. I wanted to see Agnes as soon as I came out. After all, she was not very much to blame for what had happened. But I do think she could have come and seen me when I was doing my time. But I did not want to prejudge anything before I had seen her again. She might have pined for me, and got ill, and might have been unable to come and see me.

I knocked at the door of the De Souzas' house. A young fellow, whom I had seen there occasionally and was a sort of distant cousin, came out. I asked him whether Miss De Souza was in. For a minute he looked at me, as if he did not recognise me. Then he said, rather solemnly I thought: "There is no Miss De Souza now."

This was worse than anything. The poor girl had pined for me, and was no more. And I had entertained hard thoughts of her!

"Is she—Is she—no more? When did she... ?" I could not bring myself to ask the question.

"Miss De Souza is no more" he said. "She is now Mrs. Fisher. She was married to Mr. Maclean Fisher, of the Telegraph department, last month. We were all sorry that you were unable to be present" he added.

Yes, that was it. I had lost my money, my job, and my boss Fisher had pinched my girl too. That was why I did not hear from that thief after he left me to investigate the truth of my story. I suppose he had found the task of investigation too interesting to be left off. And I do not want to say anything about the Jezebel who had proved to be my ruin. She will get what she deserves.

This is what love has done for me. And I write this as a warning to all young men who are led away from their better judgment by a pretty face. K. JACOB.

Here Goes the Detective

A good degree—of course I do not mean the mathematical or the centigrade, but a B. A. degree (not in the sense of Big Ass, but of Bachelor of Arts)—a packet of Navy Cut and a good six penny thriller are all the treasures I now care for in the world. I know that others have other tastes, but let us live and let live.

The clock had just struck two, but the expiring light of the taper still found me at my study, fully stretched on an arm chair and poring over 'The Murder of an M. P.' A cigarette was smouldering in my mouth, diffusing its agreeable incense all around.

The sudden disappearance of Sadhu Iyer and Pichu Iyer, two eminent bankers, had excited all my neighbours to a degree. All attempts of the police proved futile; even the eagle-eye of Somannah, the famous detective officer, could discover no clue to the mystery. The police were helpless and crest-fallen and the public angry and agitated.

To me it was a grand opportunity, if only I could properly use it! A bit of luck, a clue in the matter, and finally a detection would make me a cynosure; my name would shoot out prominently in daily press, and automatically in the Gazette among the new recruits. Then, a rosy-cheeked wife, a palatial house in the city, an Austin seven and what not.

Unwilling to let the grass grow under my feet, I crept into my uncle's apartment, unlocked his suit-case, stealthily pocketed his revolver and with electric speed dashed into the street.

A few furlongs' walk brought me to a taxi-stand. I hired a car, got into it and directed him to Main Road, No. 11. But the monster, (was he possessed?) turned round a corner opposite to the road I pointed out. I began shouting and raving, ludicrously holding out my hands this side and that. But it was replied to by a harsh, vulgar laugh from the conductor, and immediately the driver followed suit. I stormed and raged and discharged on them all my artillery of abuse and malediction but it was all no use. The car flew with the speed of lightning.

Eh! Eh! one of the front wheels of our car boomed away like a charged cannon ball; the car bounced upward and fell between two cliffs of a precipitous rock, jutting towards the sea. The roar of the breakers when they lashed against the rock, the hideous reverberation they produced in the desolate region around, and the diabolical appearance of the conductor and the driver holding two naked, double-edged weapons against me from opposite sides. In the twinkling of an eye, they dragged me to a hollow cave and pointed to me the carcases of Sadhu Iyer and Pichu Iyer; and, it appeared to me that they were hinting at my impending death. The floors and the surroundings were covered with dried up gore, and as a foul suffocating smell greeted my nose my heart missed a beat.

At this juncture one of the two ruffians inserted his fingers into his mouth and hallooed demoniacally. Four half-naked devilish forms, as if by magic, emerged from the coverts, each of them tossing a human head in his hand, and began to dance around me. In each of the heads, I recognized one of my friends who had recently been given up for dead. The crimson light of the sun which had half sunk into the sea, and the wild roar of the foaming breakers added to the ghastliness of the surroundings. My head reeled, and a cold shiver ran through my body.

Suddenly, to my stupefaction, one of the dancers removed his mask with satanic glee, and pointed me out to his comrades as an aspiring detective. 'Wretch'' I shouted, and clutched my 'revolver, but he, with the dexterity of a champion wrestler wrenched it out of my grip.

I stood dumbfounded. He was no other than the man who had given me the clue. At a certain sign from him, all, at the same time, fell upon me, dragged me to an edge of the rock and hurled me down into the ocean below, shouting in malicious glee, "Here goes the detective."

Down, down I fell. I knew not how many fathoms deep. Satan's fall into bottomless perdition was nothing to mine. Where I fell and what happened to me I cannot tell. All that I know is that I woke up to a scene strangely domestic, a scene very different from what I had been through. Lifting my face from the table on which I had been reading I gazed wildly round roused by the touch of a friendly hand. Oh, heavens who was at my elbow? Thank God, it was neither the ruffian Jehu nor his conductor but my good uncle standing by my side with a deprecating, upbraiding look. Alarmed by my shrieks he had rushed to my room, and the pose in which I lay with the thriller before me eloquently told its tale. Tactfully restoring me to a sense of realities, he coolly struck a match, threw my thriller on the floor, set fire to it and presently made a holocaust of my whole collection of thrillers. There went a detective!

M. LAXMANAN,
Class IV.

History of Kottayam

(As gathered from local traditions).

This town is in Central Travancore. It is 95 miles north of Trivandrum and nearly 20 miles east of the Arabian Sea. It is a hilly place with a moderate climate. The western wind blowing from the sea increases its healthiness. The town is bounded on the north and west by the Meenachil river, on the south by the Kodoor river and on the east by the Kanjikuzhi Thodu which separates it from the eastern hills. Thus it is a small island. The Kanjikuzhi Canal is extremely deep and narrow. There is a legend that at Kanjikuzhi the Pandavas during

...held a grand feast and ...an in a stream and became ...Canal.

...istorians are of opinion that the ...Kottayam is derived from the old ...alikotta' (തളിക്കോട്ട) in the north western part of the town. But this suggestion does not seem to have much weight. There are other places like Kottangal, Kottapuram, Kottapadi, Kottakavu where there were no forts at all. It may be suggested that the part of the Meenachil river beside Thalikotta was very deep (കയം) at one time. Then the Kotta and Kayam (കയം) were almost **touching** each other and so the place was called 'Kottakayam,' which became Kottayam by long usage.

Kottayam, in fact the whole of Kerala, it is said, was under the sea. While digging wells, remains of ships have been found about 40 ft. below the ground. The emanation of the land from the sea can be attributed to volcanic action. But the Hindu Puranas give an altogether different story about this matter.

The original inhabitants of Kottayam were the Pulayas, Parayas and Vetas. They were uncivilized but knew how to build houses, rear cattle, till the ground and grow corn. They were demon worshippers and performed their religious ceremonies under the shades of trees. Among them were kings who ruled the land and received taxes from the people. Next came the Dravidian Nayars. They fought against the Pulayas and enslaved them. Some Pulayas fled away and took shelter in the Western Ghats and are now known as the "ഉരാളി, മന്നാൻ, മലയരയന്മാർ," and such like tribes. The Nayars are still perhaps the most enlightened and powerful community. Afterwards came the Ezhavas (ഈഴവർ) probably from Ceylon who lived side by side with the Nayars and worked as coolies. The Nambudiri Brahmins are the lords or jenmies of the land. The time of their arrival is quite uncertain. 'Kerala Mahalmyam' (കേരളമാഹാത്മ്യം) tells us that Parasu Raman (പരശുരാമൻ) brought them from the banks of the Narbada and he divided the land which he had raised from the sea among them. Whether the tradition be true or false, they are even now the Jenmies of the land and all other castes enjoy their property as Kana lands (കാണവസ്തുക്കൾ) and pay them annual rent.

According to a legend in 52 A. D. St. Thomas an Apostle of Christ visited Malabar and converted many people to Christianity. Their number was increased by the coming of some Syrian families from Persia and Mesopotamia in the 4th Century A. D. These Christians settled down in Cranganoor at the outset. But about the 9th Century A. D. when Cranganoor Christians were oppressed by Arab merchants and their Churches and houses set on fire, they fled to the different parts of Kerala: meanwhile some of them took refuge and settled down in Kottayam also. They were few in number and their social status was not very high for a long time and they had no church or clergy of their own.

A noteworthy incident in the history of Kottayam was the erection of the Hindu Temple of Tirunakara (തിരുനക്കര ക്ഷേത്രം). The date of its foundation is uncertain, but surely it was built more than 1000 years ago during the reign of the Thekumkoor Rajas. The spot where the temple is built was cultivated by the Brahmins. The legend goes that a Nambudiri while working in this place came across an image of Siva which began to bleed at the stroke of the weapon and he reported the matter to the Raja of Thalikotta. The Raja subsequently recovered the image and built the Temple there.

In the beginning of the 5th Century (428 A. D.) *i.e.* at the end of the reign of the Perumals, Kerala was split up into many States of which Kottayam with the neighbouring taluks fell to the lot of the Thekumkoor dynasty whose capital was at Chenganassery. A branch of the Royal family resided in Thalikota. They set up Kalaries (കളരികൾ) all over the land to teach and train up soldiers. Christians and Muhammadans were recruited to their military force. Their revenue settlement was like that of Akbar and Todar Mall. The important events of their reign are unknown.

With the advent of the Portuguese missionaries, more churches began to be built in Kerala. The Rajas granted sanction for erecting at Kottayam the Valya Pally (വലിയപള്ളി) in 725 M. E. and at Puthuppally "The Puthuppally Church" in 752 M. E. The Persian stone Cross found in Valya Pally was carved before the 6th Century A. D. and it has attracted many European travellers to Kottayam. A Rani of Thekumkoor granted large sums for erecting a church at Manarkadu a place very near to Kottayam. The members of the Valya Pally quarrelled and one party erected 'Cheria Pally' (ചെറിയപള്ളി) in 754 M. E. A Persian Metran, Mar Abraham conducted the dedication of this Church. Another Church called Edakattu Church (ഇടക്കാട്ടുപള്ളി) was built by the Catholics when they were driven out from Valya Pally between 985 and 994. The name of the Raja in 725 M. E. was Veera Keraladithya Varman (വീരകേരളാദിത്യവർമ്മൻ) and the first Prince at that time was Eravikandan. The Raja in 754 was Gotha Varman (ഗോദവർമ്മൻ). The names of these Rajas are mentioned in the songs of the respective Churches. 929 M. E. marks the end of the reign of these kings.

In that year Martanda Varma of Travancore with the help of his able Dewan and Commander-in-Chief, Ramayyan, conquerred Central Travancore. The attack against Kottayam was conducted by Ramayyan. The Thekumkoor Raja set up a strong defence at a place called Perunna (പെരുന്ന). But Ramayyan bribed Vazhapally Panicker, the Commander of Thekumkoor forces who drenched their gun powder. Thekumkoor lost the battle. The blow was tremendous. The Raja fled, but was captured and sent as a prisoner to Trivandrum. But the Nayars of Nattakam (നാട്ടകം) his old loyal subjects rescued him on his way to Trivandrum and afterwards he fled to Poonjar whose Rajas sheltered and protected him. Afterwards he surrendered himself and received a pension from Travancore. Kottayam was thus annexed to Travancore. For many years after the annexation of Kottayam no

event of importance occurred. When Tippu of Mysore attacked Malabar the Parappanattu Rajas (പരപ്പനാട്ടു രാജാക്കന്മാർ) took refuge in Travancore and the then ruler Dharma Raja of Travancore granted the Thekumkoor palace of Chenganacherry to the Parappanattu Rajas and their descendants still live there.

With the attack of Tippu on Travancore on December 29, 1789 and with the passing of the Subsidiary System in the Council of the Governor General of India Travancore began to pay 'Kappam' and receive British Residents. The early Residents informed the Christian missionaries in England about the Syrian Christians of Malabar. The Missionary Society at home sent Mr. Norton to Kottayam in 1816 A. D. to help and enlighten the Syrian Christians. The Old Seminary was established with the aid of the British Missionaries as the residence for the Syrian Metran and English education was started there in 1817 by Bailey. At this juncture it should be noted that it was at Kottayam that English education was first started in South India. In 1837 the English Missionaries parted company with the Syrians and established their own schools and churches. This was Kottayam College so well-known in South India. In 1839 the Kottayam Anglican Church was erected and in 1859 the C. N. I. was established for training teachers and catechists. The C. M. S. Press was started in 1821 and printing in Malayalam came into vogue. This was the first Printing Press in Travancore.

In 1033 M. E. the renowned Sir T. Madhava Rao was appointed as the Dewan of Travancore. He introduced many reforms in the State. Though the M. C. Road had been opened through Kottayam during the administration of Raja Kesavadas, only ferry boats had been set up across riviers and there were no bridges. In 1035 M. E. Madhava Rao constructed the Kodimatha and Nagampadam bridges at the Southern and Northern ends of the town. The Kottayam Peermade road was opened in 1036 M. E. by Mr. Munro a European planter and engineer at the cost of the Government. The European planters in Peermade lived in Kottayam before this road was opened. The Puthen Thodu, a canal was made to join Kottayam with Vembhanad Lake. The old Kalayapuram Chandha (കലയപുരം ചന്ത) near Aruthutty (അറുത്തൂട്ടി) was shifted to Thirunakara in 1052 M. E. and merchants were encouraged, even in some cases compelled, to live at Thirunakara. Law courts were established in 1050 and Thirunakara became the chief centre of the town between the years 1040 and 1052 M. E.

Dissensions broke out among the Syrian Christians in 1042 and they resolved into two parties—the Jacobites and the Mar Thoma. They conducted several suits against each other. The victorious Jacobite party established the M. D. High School in 1066 and the defeated Mar Thoma party opened the M. T. S. Seminary in 1071. Thanks to the late Mr. K. I. Varughese Mappillai who floated the Manorama Company the Malayala Manorama was begun in 1065. About that time another newspaper 'Nasrani Dipika' was started at Mannanam (മാന്നാനം) a place near Kott[illegible]am. [illegible] about A Zilla Court was established a[illegible] 1085.

[illegible] War

During the years of the Gre[illegible]enous 1914 to 1918 the price of in[illegible] well goods went up and the producers as w[illegible] as traders earned huge profits. During the period many banks like the Commercial Bank, The Ezhava Bank, The Forward Bank, The Travancore National Bank, were started and several Companies floated and Trade and Commerce flourished. Though the Town has had a long career of prosperity the masses are now groaning under the present world-wide economic depression.

P. J. THOMAS,
(Puthuppally).

Note:—The Editor does not guarantee the correctness of all the statements made in the above article.

Favourite Books

I was asked by a friend of mine and a connoisseur in Literature, to name the book which I liked most and the answer I unhesitatingly made was — "Sexton Blake." The man laughed at me quite contemptuously and said that that was the case with all juvenile readers of to-day; that that was the outcome of our ardent love for detective thrillers and mystery stories. Persons of my type would, I am sure, agree that they read books, not so much for the intellectual elevation that they cause as for the delight or relaxation that they give to a mind fed up with the monotony of the class-room. This relaxation can be had only by reading such books as good Higginbothams sell at every Railway stall; by allowing ourselves to be thoroughly enraptured by the thrills, sensations and mysteries enshrined in them.

Before the advent of the modern two-penny trash, the mainstay of every students' library was, they say, books like 'Robinson Crusoe' and Andersons' Tales. But we of the present generation no longer cherish any regard for them. Where Anderson once caught the juvenile imagination by his impossible tales of fairies, Edgar Wallace now thrills us with his hair-raising adventures and blood curdling audacities.

It is indeed extremely surprising to note that almost all our elder folk, including great writers have an insuperable aversion for modern tales of romance and fiction. All of them appear to think that downright decadence has crept into our taste for books, as in every other sphere of human life. Rudyard Kipling, the wizard among writers, for instance, had not an iota of fascination for modern books of fiction. His taste was for curious and out-of-the-way books. His favourite volume, as he himself once said, was "the Rubaiyat of Omar Khayyam" and Dryden, Alexander Smith, Fletcher, Marlowe and Rossetti were the authors

whom he adored. He was reported to have read Fletcher's ... Marlowe's *Faust* more *Island* and times. ... than fifty

Mr. Bernard Shaw, whose op... every conceivable subject, are at p... the centre of world-wide attention, very often spoken of as having been born a grey-beard. Books which usually catch the fancy of modern boys and girls inspired no enthusiasm in him. He observes thus — "I loathe them for their dishonesty, their hypocrisy, their sickly immorality and their damnable dullness." He names the 'Arabian Nights' and the 'Pilgrim's Progress' as the two literary sensations of his childhood. He read them hard and incessantly and found in them alone the note of genius.

Sir Max Pemberton, the celebrated writer of stories for children, has stated somewhere that, as a boy, he had read day in and day out both 'Quentin Durward' and 'Robinson Crusoe.' Dickens is his most favourite author and often would he be seen reading his volumes and revelling in them.

Mr. Charles Blake, a writer of no mean repute, remarks that the right boy can tell the right book directly he strikes it. His favourite book was Robert Louis Stevenson's 'Treasure Island' and he has the distinction of having been able to narrate from memory the whole of that book. He writes thus —" I have often wondered what book I should choose if it was my fate to be marooned on some desert island for the rest of my life, with the choice of one single volume for a companion... of Tr... ...rmsn. It would be very difficult to ...d a choice, but I think that Shakespeare's 'Plays and Sonnets' would be make ...rk for me."

...favourites of Thomas Babington the boo... ...ulay were legion. Richardson, The... ...taire, Gibbon, Sismondi, Homer, Mr. ...orace, Dante, Milton, Virgil, Ariosto, Thucydides, Euripides (and what not!) were his conspicuously favourite authors and believe it or not, he used to read them, as Trevelyan has pointed out, in season and out of season and remember them and recite them from memory whenever and wherever demanded. He had denounced Socrates as having deserved the treatment meted out to him by his enemies; had slighted Dryden as a writer of slovenly haste; had abused Hunt as having been scandalously unjust to Jeremy Collier; had pooh-poohed Mill's account of Hastings as dry; had insulted Miss Aikins as a dull, shallow and inaccurate biographer; and had even aspired to criticise Barere as having been a rascal, liar, villain and cutthroat. What could have been his attitude towards modern Fiction? It is not in my power to answer this; but be sure, that had that "babble-tongued" Macaulay been alive to peruse Edgar Wallace or Philip Oppenheim, he would have unquestionably poured forth his vituperative missiles on them.

Now, dear Editor, what is your attitude towards modern fiction? Which is your favourite volume?

S. Ramakrishna Iyer,
Class II.

Rural Reconstruction

With the advent of the Industrial Revolution which led to the rise of towns and cities, villagers began to lose their zeal for agriculture. With less of zeal on their part their income naturally dwindled, but changes in the modes of life have resulted in increased expenditure. With an increased expenditure and a stationary and even decreasing income people suffer greatly. It is this situation which engages the attention of many a civilised nation. In India the need of rural organisation is particularly great as more than 80% of the people live in the villages. At present various agencies are tackling the problem of Rural Reconstruction in different ways. The Y. M. C. A. and certain Native States have taken the lead in this direction. We have to be grateful to the late Mr. K. T. Paul O. B. E., the great South Indian, for the existence of some excellent rural reconstruction centres run by the Y. M. C. A.

The three fundamental principles of rural organisation as stated by Sir Horace Plunket, the founder of the co-operative movement in Ireland, are better farming, better business and better living. According to him the first could be achieved with the help of the Government through the Agricultural Department, the second could be worked by the people through their co-perative societies for credit, purchase and sale, but all efforts must lead to the third, *better living* which in his own words " includes physical well-being and intellectual advancement together with a more satisfactory social life." These three principles always go hand in hand, each without the others being soulless.

The plan of work may be divided into two classes, agrarian and social.

Better farm production is the most important requisite as most of the people are agriculturists. In our country our farmers possess tiny plots scattered all over the country and so there is very limited scope for labour saving appliances. Our immediate task is to devise schemes for consolidation of farms, for better selection of seed, better irrigation, better methods of conservation of soil, manure and moisture, better stock of cattle, better fodder storing and measures of prevention of pest and plant diseases. By bestowing our attention on these the farm production could be increased by 50%. If the above improvements are satisfactorily effected with the help of the Agricultural Department we would have attempted considerable work in the right direction. The next important factor is the devising of a secondary occupation to supplement the scanty income derived from land and to afford healthy occupation during the off season when the farmer's hands are entirely idle. There are various posssible occupations. Poultry-farming is one. This has been in practice in our country from immemorial times, but if carried out systematically with

facilities of marketing a farmer could add much to his income and he may not have the occasion to look with longing eyes at those working in factories and government offices. Better varieties of birds could be mated with our existing breeds to fetch better prices. The droppings of birds could be used for manure and the food bill could be reduced substantially. Another possible secondary occupation is sericulture or silk-farming. Worms could be reared on mulberry cultivated easily in our lands and cocoons collected and sold or reeled if the thing is done on an extensive scale.

The third a piculture or bee-farming, is the most important. It is extensively practised by farmers in other countries. It requires very little labour, very little space and small initial outlay. The bees could be reared in artificial hives and pure honey extracted and marketed with little difficulty. All the above three industries require very little capital expenditure. They could be easily learnt and could be attended to by women and children. The produce is easily marketable and above all there is no chance of the enterprise being strangled by factory industry unless some ingenious scientist discovers in the near future a synthetic process of manufacturing eggs, silk and honey. Besides these there are various other industries such as potteries, mat-making, basket-making and cane works which could be carried on as cottage industries.

The most difficult task in rural reconstruction in our country is to turn idleness and beggary into profit by the introduction of some useful occupation. Hence a combination of the above industries according to the conditions and inclinations of the people should be introduced in various places either by persuasion or by example.

The next point to be considered is with regard to better credit facilities. These could be easily achieved through our co-operative societies which carry on credit work. With the help of credit the farmers may be able to produce commodities, but the question of marketing the produce is as important as credit organisation. Without conveniences of marketing a farmer may not be benefited by the credit that he may obtain. The co-operative societies which carry on credit transactions may also be able to organise marketing of the farm produce.

Before considering the social programme it may be advantageous to understand the relative position of the three fundamentals of rural reconstruction--better farming, better business and better living. Putting it in the language of the economist what is wanted is better production of wealth, better conservation of wealth and better use of wealth. It is plain that the business programme is the foundation of the social programme but both are in a way interdependent.

In our villages many are illiterate and so better educational facilities must be provided. The education offered must be such as will suit their everyday requirements, which will help them in agriculture and other cottage industries. The education of adults is as important ss the education of the children. Adult education may be imparted with the help of magic lanterns and cinemas

defiance with the help of gramophone records as recently advocated by Mr. Duncan Smith of the Poona Y. M. C. A. Every centre of activity must be provided with a library and reading room where books, maps and other useful charts may be kept. Villagers may be attracted there by evening games and periodical meetings.

Coming to village health and sanitation which play an important role in the development of villages, it is a truism to say that the health of a nation depends upon the health of its people. Epidemics like typhoid, cholera and hook-worm are all the results of infection spread by the exposure of excreta. People should be instructed to have clean surroundings and to take clean food. The villagers who pass their excretas in open places, must be advised to use bore-hole latrines and adopt trenching systems. By insisting on all this the health of the villagers would improve to a considerable extent.

The execution of the plan of work outlined above is not easy. The work of rural organisation can only be taken in hand by an agency which possesses ample resources. The only such agency in India is the Government. The Government of India and some Native States have begun seriously to tackle the problem. If the villages are organised in the manner indicated above they will be in a position to bring considerably more revenue into the coffers of Government than at present as a result of the prosperity which is sure to come in the wake of a Rural renaissance.

A village well served by road communication may be selected as the centre of the work so that help from outside could easily be got. A vast amount of voluntary work is highly essential for this work. Love of service and not remuneration must be the motive of the workers. Before commencing the work, the worker must visit the villages and prepare plans of work with the help of local leaders. A survey of the villages is also needed for the better execution of the plan. There are four main points which a rural worker has to bear in mind.

1. The worker must keep his mind open to correction and must respect the opinions of the villagers.

2. He should avoid duplication of work and instead of starting a new line of work, he should take advantage of such channels of work as may exist in the village.

3. He must bear in mind that his mission is not always to lead but to discover leaders and workers and train them to carry on the work, for the work can be expected to be permanent only if carried on by the villagers themselves.

4. Though the work may have been confined to a village or a group of villages the outlook of the people should be enlarged by training them to think, not so much in terms of their village as of the whole district.

The Rural Problem is not an easy one and it cannot be solved in the twinkling of an eye. The work is vast and the difficulties Herculean. But as observed by writer "to give up hopes of the hamlet were as faint-hearted as to give up hope of civilisation, of the nation itself." The work requires patient effort on the part of

the worker as well as the sympathy and support of all those interested in the advancement of the country. National progress will remain a dream so long as the people in the villages receive no attention from those who by reason of their education, status in life, and advanced views are expected to take a larger and wider outlook. It behoves all educated young men, and in particular the great army of our unemployed youth to take up the task in right earnest and bear their part nobly in the rebuilding of rural India.

K. T. MATHEW

The Arab-Jew Problem

One of the most perplexing problems which confront Britain at present, is the Arab-Jew tension. Serious disorder has been going on in Palestine for the last two or three months and as yet it has not subsided. We who live so far away from the scene of turmoil cannot understand the clandestine motives which have sent Arab brigands into the hills murdering, pilfering and ravaging, apparently goaded on by the desire to reduce the country to utter chaos and desolation.

This campaign of terrorism which is shaking the solidarity of British domination in Palestine has its root in the inveterate malice which the Arabs bear against the Jews. The hostility between the two Communities has been attributed to three factors. Two of them are economic,—immigration and land. The third is the demand for representative government. The Arab's case is that the tremendous rapidity with which the Jews have been multiplying in the Holy land has already done them much harm, that it would swamp them utterly in the long run, and that already Arab cultivators have been expropriated resulting in the creation of a landless Proletariat. It is indeed gall and wormwood to the Arabs that the Arab majority is superseded by the Jewish minority, in violation of the principles of democratic government, and of the promises which Great Britain gave to the Arabs at the time of the Great War. It would be perverse to think that the Arabs have no grounds for apprehension in this regard. But it is equally perverse to elevate fears to facts, to exaggerate things, and to forget that there is another side to the question. The Jews have by their capital enterprise and painstaking industry contributed immensely to the prosperity of Palestine, and the Arabs have shared handsomely in it.

The Political discontents of the Arabs are easier to state than to allay. The Arab masses are clamouring vociferously for self-Government. There is certainly enough resentment in Palestine at the present juncture to make the Government impossible. The British Government has twice submitted to the idea of setting up a legislative council. But the Arabs, with their blind fanaticism and reckless defiance have treated the idea with disdain. This idea of setting up the legislative council seems to be the only way out of this tangle. A Parliament on the western model elected by manhood suffrage would be impossible under existing conditions. No scheme of appeasement has of course any chance unless the contending parties realize that in union alone lies their strength.

It is alleged that the Arab terrorism has behind it the active support of Fascist Italy and Nazi Germany. Mussolini, it is said, is desirous of seeing "perfidious Albion" humbled and crippled, the British suzerainty of the seas impaired and the once proud British Empire writhing in humiliation at his feet. Though the Duce has made many flamboyant discourses upon Italy's policy of non-interference with other nations, and Britain in particular it is all camouflage. Germany with her abomination of the Jews also encourages the Arabs to drive the Jewish race off the earth root and branch. There is no doubt that the Arabs have also the sympathy of all the Moslem countries surrounding Palestine.

There remains the question of what the British Government is going to do in the face of this crisis. That they will continue to discharge the mandate is almost sure. Now that Ethiopia has put the foreign policies of all Nations once again in the melting pot, and the British Government has to face so many other serious problems it cannot be easy to devise a *modus vivendi* whereby the Arabs and the Jews may come to an understanding. It is not merely a matter of good government or firm government, but of impartial government. Impartial government in Palestine means reconciling conflicting claims. The Jews demand that their hope of "the Jewish National Home" should be fulfilled, while on the other hand the Arabs want Britain to undo the Balfour declaration. Mutual co-operation between the two races is the only solution to this problem. But it must come from inside, and not from outside. Let us wait and see how British statesmanship will perform the miracle of making the wolf and the lamb live together in Palestine.

P. PUNNOOSE GEORGE
Class II.

College Notes

Re-opening and Admission.

The College re-opened this year after the Mid-summer Vacation on the 10th of June, and admissions to the Junior Classes were made from the 11th June. The following is a statement of the strength of the various Classes this year :-

Class I	131
II	109
III	55
IV	76
	—Total 371

Results of the University Examinations March 1936.

B. A. Degree Examination.

English	—Part i	30	out of	44	68 p. c.
Malayalam	—Part ii	37	,,	44	84 ,,
Optionals	— Part iii : —				
	Mathematics	13	,,	14	93 ,,
	Philosophy	10	,,	11	91 ,,
	Hist. & Econ.	14	,,	14	100 ,,

There were two Second Classes in English, one Second Class in Malayalam, 2 First Classes and 1 Second Class in Mathematics, and 2 Second Classes in Philosophy.

61 % passed completely.

Intermediate Examination.

English	—Part i	40	out of	80	50 p. c.
Malavalam	—Part iii	67	,,	80	84 ,,
Optionals	—Part iii	51	,,	80	64 ,,

36 % passed completely, 9 taking a First Class.

Staff.

The Rev. and Mrs. B. G. Crowley returned after furlough in June last. We were very glad to welcome them and their two children.

Mr. V. M. Ittyerah was married to Miss Anna Alexander during the summer holidays. We look forward to their residence near the College during the next year.

Mr. T. B. Thomas B. Sc. (Hon.), an old student of the College, has been appointed as Demonstrator in Physics and Mr. S. R. Swaminathan B. A. (Hons.) as Tutor in English.

Mr. T. S. Narasimham M. A has been appointed to act as Lecturer in Economics *vice* M. T. V. Ramanujan who has availed himself of sick leave.

The vacancy in the English Department caused by the death of Mr. R. Ramachandran has been filled up by the appointment of Mr. T. N. Jagadisan M. A.

Messrs. M. Thomas, B. A. (Hons.) and N. Gopala Menon, M. A., left at the end of the last academic year, and Mr. M. S. Samuel, B. A. (Hons.) at the end of the I Term this year. We are very grateful to them for the services they rendered while they were here.

Residence of Students.

Owing to lack of sufficient accommodation in the College Hostels we were obliged, at the beginning of the year, to arrange special lodges outside under the direct supervision of the College for about 30 students. Of these 26 students have now been admitted to the new hostel just completed. This hostel, we are glad to state, will be known as the Skinner Hostel, in grateful recognition of what the Rev. Dr. William Skinner, formerly Principal of the Madras Christian College, has meant to us individually and as a College.

Meetings & Retreats.

The First Terminal Staff Retreat was held on the 14th of June and the Second on the 20th of September. The devotions were led by Mr. C. P. Mathew and the Rev. B. G. Crowley respectively.

Father Alexios, O. I. C. (now Abo Alexios) conducted a Retreat for the members of the Malankara Syrian Church from the 18th to the 20th of July.

A special service in memory of the late Rev. Dr. A. Moffat was held in the

College Chapel on Sunday, the 14th of June.

A special meeting of the S. C. F. was addressed by Prof. F. E. Corley on 16th of August.

Athletics.

The College Basket Ball Team won the Shield in connection with the Father Bertram Memorial Tournament held in Madras in the first week of September. We heartily congratulate the Team on their creditable performance.

College Council.

The College Council met on the 15th of August, and among those present were the Right Rev. E. A. L. Moore, The Rev. Rao Bahadur John Kurian, Miss M. Benjamin, Rajasabha Bhooshana K. Chandy Avl. and Messrs. F. E. Corley, I. Itty, P. K. Mathew, T. P. Varghese and Tharian Verghese.

College Day.

The College Day this year will be held on the 22nd of December. The detailed programme will be published later.

Inter-hostel Tournaments will begin shortly. It is proposed to hold the Annual Sports on 5th December.

Our old students.

We have great pleasure in noting the brilliant success achieved by Mr. M. K. Alexander and Mr. P. S. Velayudhan at the recent M. A. Degree Examination. Both have taken the first place in the first class in their respective subjects. We offer them our hearty congratulations. Mr. Velayudhan has since been appointed Assistant Professor in the Maharaja's College, Ernakulam. We understand that Mr. Alexander has been offered a scholarship for higher studies in an American University. Our best wishes go with both.

മധുരസ്മരണ

(കാകളി).

1

അക്കൊച്ചരുവിയും കുന്നിൻപുറങ്ങളും
പച്ചിലത്തെമരം തിങ്ങും തൊടികളും
പാറപ്പുറങ്ങളും പാഴ്ചെടിക്കൂട്ടവും
പാഠാലയം വിട്ടു പോകും വഴികളും
പാരം പരന്നു കിടക്കുന്ന നെല്ലണി-
പ്പാടവും തോട്ടം പരിതഃസ്ഥലികളും
ഞാനുമെൻ ജാനുവുമാഹാ കുളിർക്കുന്നു
മാനസം മത്ഭുതകാലസ്മരണനിൽ.

2

കേവലം രണ്ടു കിടാങ്ങൾ തൻ ശൈശവ
കേളീ വിലാസങ്ങളെന്നേ കഴിഞ്ഞുപോ [യ്
കൌമാരകാലം കനിഞ്ഞു പുണന്നൊര-
ക്കല്യാണഗാത്രി തൻ കോമളാംഗങ്ങളിൽ
ചേതോഹരമായ തൻകരകൌശല-
ചാതുരി കാണിച്ചണകയായ് യൌവ
കണ്ണും കരങ്ങളും കുളിക്കുമാറക്കാഴ്ച [നം.
കണ്ടു ഞാൻ നാനാവികാര തരളിതൻ
സ്വൈര നിർമ്മല നർമ്മസംഭാഷണ-
രമ്യങ്ങളുന്നുള്ള സായാഹ്നസന്ധ്യകൾ
നിശ്ചലസാക്ഷികളാണതിന്നിന്നുമ-
പ്പച്ചവില്ലിസണിക്കുന്നിൻ ചരിവുകൾ.

3

കാണുന്നു ഞാനങ്ങു കാല്യം ദിനേശനിൽ
കാമം കഴിക്കും കനകാഭിഷേകങ്ങൾ
താമരപ്പൂമണം താങ്ങിവന്നെത്തുന്ന
ശീതളമാലേയ ബാലസമീരണൻ
കോൾമയിർക്കൊള്ളിച്ച് കൊള്ളിച്ചു നി
കോമളമായുള്ള കേദാരഭൂമികൾ [ല്ക്കുന്ന
അങ്ങതാ കണ്ടുതുടങ്ങി മദാനന്ദ
കന്ദളത്തിന്റെ കനകപ്രഭാങ്കുരം
നല്ല ... ators have ... ന്നിരൊഴുകുമ-
... കുഴിഞ്ഞാരയിൽ

കാണുമാറാകുന്നു പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാ-
വോലുന്നൊരേണാങ്കബിംബം മനോഹ [രം.
കണ്ണിനു പാൽക്കുഴമ്പാകു മക്കുഴമാൻ
കണ്ണിയെപ്പേർത്തൊന്നു കണ്ടുകൊള്ളട്ടെ [ഞാൻ.

4

താരൊളി മേനിയാൾ തൻകരലാളന-
മോരോന്നു മേറ്റഴകാന്നു വാർകുന്തളം
ഭംഗിയിൽ പിന്നിലായ കെട്ടിയതിലൊ [രു-
പൊൻ പനിനീരലർ ചൂടി മനോജ്ഞ [മായ്.
നാലഞ്ചു പുസ്തകം തന്നിടംകയ്യിലും
ശിലക്കുടയൊന്നു തൻ വലംകയ്യിലും
ചോലൊലോടേ ചേർത്തു പിടിച്ചു മിടുക്കിട-
യ്ക്കോരോന്നു ചൊല്ലിച്ചിരിച്ചും കുളിച്ചുമാ
ദൂരംപെരുത്തൊരാ മുഷ്കടമാർഗ്ഗവും [യ്
ത്തുമണൽപ്പാതയായ് മാറ്റിസ്സകൌതുകം
കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞെന്റെ മുൻപേ നടക്കു [മ-
ച്ചെമ്പകമേനിയെക്കാൺമുഞാനിപ്പൊ [ഴും.

5

ഞാനൊന്നു വല്ലതും ചൊന്നാൽ മതിയ [വ-
ളാനന്ദമഗ്നയായ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാൻ
വല്ലായ്മ തെല്ലൊന്നു കണ്ടാൽ മതിയവൾ
കൊള്ളിവാക്കോതി പരിഹസിച്ചീടുവാൻ.

6

സായന്തനാരുണൻ ഞങ്ങളെക്കണ്ടഴ-
കാണ്ടചെമ്പട്ടു വിരിച്ച കുന്നിൻപുറം
അങ്ങതിലുള്ള വിശാലശിലാതല
... നന്നേകുറിനാരം ...

"അതിനെ തിരിച്ചേല്പിക്കണം" എന്നൊരു പരമശാസനം അഷ്ടദിക്കുകളിൽനിന്നും അവളുടെ ചെവികളിൽ എത്തി. അവൾ ആശ്വസിച്ചു. ഒരു പുണ്യസങ്കേതത്തിൽവെച്ച് അതു ചെയ്യണം എന്നവൾ ഉറച്ചു. അതുവരെ അവൾ ജീവിച്ചിരിക്കും.

ആത്മഹത്യചെയ്യുവാൻ പോകുന്ന ഒരു മാതാവു തന്റെ പിഞ്ചുപൈതലിനെ എന്നവണ്ണം അവൾ ആ കാശെടുത്തു മാറോടണച്ചു. ഒരു അവശഹൃദയത്തിലെ നിർവൃതികൾകൊണ്ട് അവൾ അതിനെ പൊതിഞ്ഞു. അനന്തരം, വളരെ സൂക്ഷിച്ച്, ഉടുത്തിരുന്ന പഴന്തുണിക്കഷണത്തിന്റെ തുമ്പത്തു അവൾ അതു ഭദ്രമായി കെട്ടിയിട്ടു.

IV

ഒരു നെടിയ നിശ്വാസത്തോടെ അ... തെക്കോ ... ...ിനി ലാക്കാളേജി ...റിയ വളരെ ... തിരിഞ്ഞു മറയു ... സ്വർഗ്ഗം അതാ ... എന്നവൾ വിചാരി...

...പിറ്റേദിവസം തിരുവനന്തപുരം പട്ടണവാസികൾ, അവളെ കാണാതിരിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടിയതു ലാക്കാളേജിന്റെ മുൻവശത്തുവെച്ചായിരുന്നു. അവളുടെ നീണ്ട നിലവിളികൾ മാത്രം അന്ന് ആരെയും അസഹ്യപ്പെടുത്തിയില്ല. മൂകയായി അവൾ അവിടെ ഇരുന്നിരുന്നു. ഇനി അവൾക്കു യാചിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. ലോകത്തിൽനിന്ന് അവൾക്കു കിട്ടുവാനുള്ളതെല്ലാം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു.

ഒൻപതരമണിക്കു മാധവൻനായർ കാളേജിലേക്കു പോകുന്നത് അവൾ കണ്ടു. ആ സ്ഥലത്തെ ഒടുങ്ങാത്ത ബഹളത്താലും അഭേദ്യമായ ഒരു ഏകാന്തതയിൽ, ഒരു ഏകാന്തധ്യാനത്തിൽ ലീനയായി അവൾ അവിടെ ഇരുന്നു.

നേരം നാലുമണി കഴിഞ്ഞു. മാധവൻനായർ തിരിച്ചുപോയി. മുഖം സാധാരണമല്ലാതെ പാടിയിരുന്നു. അതിൽ അങ്ങിങ്ങായി വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊടിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ആ അധരത്തിൽ ഒരു സുസ്മിതം തങ്ങിയിരുന്നു. കോതിയൊതുക്കിയ തലമുടിയിൽ ചില ഇളക്കങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരുന്നു. കോട്ടിന്റെ പുറകുവശത്തു കുറച്ചു അഴുക്കു പതിഞ്ഞിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പോകുന്ന ക്രമത്തിൽ അവൾ എല്ലാം കണ്ടു. ആ വിദ്യാർത്ഥി പുത്തൻകച്ചേരിയുടെ തെക്കുവശത്തുകൂടി കിഴക്കോട്ടുള്ള റോഡിലേക്കു തിരിയുന്നതും അവൾ കണ്ടു. ആ മൂല അവൾ നോക്കിവെച്ചു. അതു അന്നത്തെ അവളുടെ യാത്രാലക്ഷ്യമായിരുന്നു.

ദിവസത്തിന്റെ കല്പടവുകളിൽക്കൂടി അവൾ എങ്ങോട്ടാണു നിരങ്ങിക്കേറുന്നത്? ആരും അവളോടതു ചോദിച്ചില്ല. ഒന്നു തീർച്ചയാണ്. ആ പുണ്യസങ്കേതത്തിൽ എത്താതെ അവൾ ജീവിതത്തോടു യാത്രപറകയില്ല. അവിടെവെച്ചുവേണം ആ കാശ് അവൾക്കു തിരിച്ചേല്പിക്കുവാൻ.

എന്നാൽ, തന്നെ മാത്രം ധ്യാനിക്കുന്ന ഒരു കരളും, തന്നെ മാത്രം കാണുന്ന ഒരു കണ്ണും ഇങ്ങനെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു മാധവൻനായർ ശങ്കിച്ചതേയില്ല.

ഒരു ദിവസം രാവിലെ അയാൾ കോളേജിൽ പോകുവാനായി കോതിയൊരുങ്ങി സൈക്കിളുമായി വീട്ടിന്റെ പടി കടന്നയുടൻ, "തമ്പുരാ! ഇന്നാ ആ കാശ്" എന്നൊരു ദീനരോദനം കേട്ടു. പെട്ടെന്ന് അയാൾ എതിർവശത്തേക്കു ഞെട്ടി മാറി നോക്കി. വ്രണം നിറഞ്ഞ ഒരു ശരീരത്തിൽനിന്നു വ്രണം നിറഞ്ഞ രണ്ടു കൈകൾ വിറച്ചു വിറച്ചു തന്റെനേർക്കു നീളുന്നു! ആ രോഗഭാണ്ഡം ഒന്നായി തന്റെ മേനിക്കു നിങ്ങുന്നുവോ എന്നു

ന്നെപ്പററി അത്ര അധികമൊന്നും ചിന്തിച്ചില്ല. ദുരിതനിവാരണം അയാളുടെ ഐച്ഛികവിഷയമല്ല. അടുത്തുകൂടി പരിമളം വിശിക്കടന്നുപോയ ഒരു കലാലയവിലാസിനീസംഘത്തിന്റെ മധുരമന്ദഹാസസിക്തമായ വിലാസവിഭ്രമം നല്കിയ വികാരലഹരിയിൽ, ആ ദുഗ്ദ്ധവിഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണകൾ സകലതും മറഞ്ഞുകന്നു. യൌവനവും ആനന്ദവും അയാളിൽ കതിരിട്ടുന്നു. ദുരിതങ്ങൾ കണ്ടുനിന്നു കണ്ണുനീർ വാക്കുവാൻ അയാൾക്കു സമയമില്ല. ഈ ലോകം ചിലക്കു കരയാനുള്ളതായിരിക്കാം; പക്ഷെ അയാൾക്കു ചിരിക്കാനുള്ളതാണു്.

III

ഒരു ചന്തത്തെ മണിനാദത്തോടെ ആ കാശു് ആ തകരപ്പാത്രത്തിൽ വന്നുവീണു. ആ ശബ്ദം അവൾ കേട്ടു. അ...ദ്യമായി കിട്ടിയ ആ നിധിയിലേക്കു അവളുടെ ഒററക്കണ്ണു് ആർത്തിയോടെ പാഞ്ഞു. ആ കാശു് അവൾ കണ്ടു.

ആ ഔദാര്യകർത്താവിനെക്കൂടി ഒരു നോക്കു കാണുവാൻ കൃതജ്ഞതനിറഞ്ഞ അവളുടെ കണ്ണു് ഉയർന്നു—ആ ഉയച്ചു—ഒരിക്കലും മറക്കുവാനരുതാത്ത ആ ഉയച്ചു—കണ്ണിനേയും കരളിനേയും ജീവനേയും തരിപ്പിച്ചുണർത്തിയ ആ ഉയച്ചു—അതു അവളെ അഴിച്ചുസൃഷ്ടിച്ചു!

കുതിരക്കുളമ്പടിപോലെ തുടിക്കുന്ന അവളുടെ ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചു. "ആനന്ദം! ആനന്ദം!! അവൾ ആദ്യമായി ആശിച്ചു, 'ഞാനൊരു സുന്ദരിയായിരുന്നെങ്കിൽ,' എന്നു്. എന്തിനാണു് അന്നവൾ അങ്ങിനെ ആശിച്ചതെന്നു് ആരറിഞ്ഞു! പക്ഷെ, ആ സൌന്ദര്യത്തിനുവേണ്ടി മരണത്തിന്റെ അപ്പുറത്തുചെന്നു തിരയുന്നതിനും അവൾ സന്നദ്ധയായിരുന്നു.

...ഖം എന്നു മാത്രമോ, ദുഃഖം എന്നു മാത്രമോ ഉള്ള പേരിൽ ദൈവം ആരുടേയും ജീവിതനാടകം എഴുതിയിട്ടില്ല. സന്തോഷത്തിന്റെ പൊൻവിളക്കു് ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്കെങ്കിലും തെളിയാത്ത നരകമില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു നിമിഷം, വെളിച്ചംനിറഞ്ഞ ഒരു നിമിഷം, അതാ അവളുടെ ആത്മാവിനെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നു!

അതിൽ കൂടുതലായൊന്നും അനുഭവിക്കുവാൻ അവൾക്കു് അവകാശമില്ല. ആ നിമിഷം പൊലിയുന്നതോടുകൂടി, ജീവിതവും അസ്തമിച്ചാൽ അവൾ ജയിച്ചു.

"എനിക്കു മരിക്കാം, എനിക്കിനി മരിക്കാം." അവളുടെ അന്തരാത്മാവു പതുക്കെ മുരണ്ടു. പുലരിയുടെ പുതുചുവപ്പോട്ടം കണ്ട രാത്രി നശിക്കണം. അതാണു നിയമം.

പെട്ടെന്നു അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ... കാശു്! ആ... ശു്!! അ... അനാഥപ്രേത... ശ്രും നശിപ്പിക്കപ്പെ... നെ ആരാണു നോക്കു... വിചാരം അവളിൽ തി... യിട്ടു. ...തിന്റെ ഭാവി, അതായി അവളുടെ ...ചാരം. അതിനു നാലുകാശിൽ കൂടുതൽ വില കാണാത്ത ഒരു ലോകത്തിലേക്കു അതിനെ എറിഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു മരണത്തിൽ, അവളുടെ ആത്മാവിനു ശാന്തി ലഭിക്കയില്ല.

ജീവിതത്തേക്കാൾ വിലയേറിയ എന്തോ ഒന്നു് അവൾ ആ കാശിൽ കണ്ടു. ആ കാശിനെ ലോകത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കണം; എന്നിട്ടേ അവൾക്കു മരിക്കാവൂ.

അതിനു എന്താണൊന്നു ചോദ്യമുണ്ടു്? ഒരു വഴിയും കാണാതെ ആ അഗതി തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. പൊള്ളുന്ന ജീവിതത്തിനിടയിൽ ഇതുപോലെ അവൾ ഒരിക്കലും കരഞ്ഞിട്ടില്ല.

അയാൾ ഭയപ്പെടുന്നു. ഭയങ്കരം! ഭയങ്കരം!! അടക്കവാനരുതാത്ത വെദനപ്പോടുകൂടി അയാൾ അട്ടഹസിച്ചു. "എണീച്ചുപോടി ശവമേ. പോ എണീച്ചു്. നിനക്കു വന്നിരിക്കാൻ കണ്ട സ്ഥലം. പോ, പോ."

ഒരു നിമിഷത്തെ പ്രാണവേദന കൂടി!

ജനനം, ദുരിതം, മരണം എന്നീ മൂന്നധ്യായങ്ങളിൽ അവളുടെ ജീവിതകാവ്യം ഒതുങ്ങും.

കേരളത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചു് ഒരു സർവ്വകലാശാല ആവശ്യമാണോ?

കേരളത്തിലുള്ള പല മഹാന്മാരുടേയും ഗാഢമായ ചിന്തയ്ക്കു വിഷയിഭവിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത വിഷയത്തെപ്പററി അല്പമായി വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതു്, ഒരു സർവ്വകലാശാലയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നവരായ നമുക്കു പ്രത്യേകിച്ചും രസാവഹമായിരിക്കുമല്ലോ. സർവ്വകലാശാലകളുമായി വളരെക്കാലം ഇടപെട്ടു് അവയുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ വേണ്ടുവോളം അനുഭവിച്ചറികയും അതേസമയത്തു തന്നെ കേരളത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പററി സമഷ്ടിയായ ഒരു ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളാണു് ഇതേപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു് ഏററവും അർഹതയുള്ളവർ. എന്നിരുന്നാലും ഉത്തരവാദിത്വബോധമുള്ളവരും സ്വരാജ്യസ്നേഹികളുമായ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു് ഒട്ടും തന്നെ അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമുണ്ടാകാൻ തരമില്ല.

ആദ്യമായി ...്വകലാശാല എന്ന പദംകൊണ്ടു വിവക്ഷിതമായ അർത്ഥമെന്തെന്നു നോക്കാം. ലോകത്തിൽ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നവയും തൻമൂലം മനുഷ്യർക്കു് അഭിലഷണീയങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവയുമായ സർവ്വകലകളിലും സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ജ്ഞാനം കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒരു സമൂഹത്തിനായിരിക്കുന്നു സർവ്വകലാശാല എന്നു പറയുന്നതു്. ഭിന്നകലകളിൽ പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാർ അതിൽ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു് ഇതിൽനിന്നും ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ഇപ്രകാരമുള്ള സർവ്വകലാശാലകൾ അനവധിയുണ്ടു്. ഇൻഡ്യയിൽ തന്നെ വളരെ സർവ്വകലാശാലകൾ സ്ഥാപിതമായിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ഇപ്പോൾ കേരളം ആശ്രയിച്ചുവരുന്നതു മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയെ ആണല്ലോ. അപ്രകാരം ചെയ്യാതിരിക്കയും കേരളത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചു് ഒരു സർവ്വകലാശാല ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുാൽ ഇന്നുള്ളതിൽ കൂടുതലായ ഗുണങ്ങൾ അനുഭവയോഗ്യങ്ങളായി കാണ്മാൻ സാധിക്കുമോ എന്നുള്ളതാണു് നാം ആലോചിക്കേണ്ടതു്.

ഒരു നാട്ടിലുള്ള ആളുകൾ ഏതെല്ലാം കലകൾ അഭ്യസിച്ചാലും അവരുടെ ഉദ്ദേശം ജീവിതവിജയം എന്നു ഒന്നു മാത്രമാണു്. എന്നാൽ ജീവിതത്തിലെ സുഖങ്ങളും മററും വിവിധാദർശങ്ങളുടെ ഗതിയനുസരിച്ചു വിവിധങ്ങളായിരിക്കാനാണു് ഇടയുള്ളതു്. എല്ലാ കലകളിലും എല്ലാ ആളുകൾക്കും ഒരുപോലെ അഭിരുചി ഉണ്ടാകയില്ല. ഒരു രാജ്യത്തോ രാജ്യവിഭാഗത്തോ നിവസിക്ക

ന്നവക്കു ചില പ്രത്യേക കലകളിൽ ജന്മസിദ്ധമായ ഒരു അഭിരുചിയുണ്ടായിരിയ്ക്കും എന്നുള്ളതു സാധാരണമാണു്. കൂടുതൽ അഭിരുചിയുള്ള കലകളിൽ കൂടുതൽ പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു് എളുപ്പമുള്ളതുകൊണ്ടു് അപ്രകാരമുള്ള കലകളെ പ്രധാനങ്ങളായി ഗണിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അതാതു നാട്ടുകാർ പരിശീലിക്കുന്നതു ലോകത്തിനു പൊതുവേ ഗുണപ്രദമായിരിക്കും. ഇപ്രകാരം അവരവക്കു കൂടുതൽ വാസനയുള്ള കലകൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിനും അവരുടെ വാസനയെ പരിപുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിനും സാധിക്കണമെങ്കിൽ ഓരോ വകുപ്പിൽ പെടുന്നവക്കു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സർവ്വകലാശാലകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നും പല കാരണങ്ങളാലും വ്യത്യസ്തമായി നില്ക്കുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണു് കേരളം. കേരളത്തിലെ ഭാഷ സംസ്ഥാനത്തിൽ വേറെങ്ങും ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അവരുടെ രീതികളനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ആളുകളെ മറെറാരിടത്തും അധികകൂറും കാണുന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു്, കേരളത്തിനു തനിച്ചു് ഒരു സർവ്വകലാശാല വേണമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇനി ഭാഷയെപ്പററി ചിന്തിക്കാം. ഇപ്പോൾ ഏതൊരു കലയിലും അഭ്യസനം നടക്കുന്നതു് ഒരന്യഭാഷയുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണു്. നമ്മുടെ ആലോചനയും ബുദ്ധിയും പരിപൂർണ്ണമായി ഉദ്ദിഷ്ടവിഷയത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു നമുക്കു് ഇതുമൂലം സാധിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ ജന്മസിദ്ധമായ ഭാഷയിൽക്കൂടിയാണു ശക്തിമത്തായി സ്ഫുരിക്കുന്നതിനു് എളുപ്പമായിട്ടുള്ളതു്. അതു് അന്യഭാഷയിൽക്കൂടിയാകുമ്പോൾ അപ്രകാരമുള്ള മാററത്തിനു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയും ബുദ്ധിയും പതിയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യം വരുന്നു. ഇതുമൂലം നാം അഭ്യസിക്കുന്ന കലയിൽ നമ്മുടെ പൂർണ്ണശക്തിയേ തികച്ചു് പ്രയോഗിച്ചു് അതിന്റെ പൂർണ്ണഫലം—അതായതു നമുക്കു സിദ്ധിക്കാവുന്നതിൽ ഏററവും കൂടിയ രീതിയിലുള്ള ഗുണം—സിദ്ധിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ലോകൈകഭാഷയായിരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷിലല്ലാതെ മിക്ക കലകളേപ്പററിയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ കാണ്മാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു കേരളഭാഷയിൽ അപ്രകാരമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടായതിനുശേഷമേ ഈ വിധത്തിലുള്ള ഒരു പരിശീലനത്തിനു് ആഗ്രഹിച്ചിട്ടാവശ്യമുള്ളൂ. എന്നിരുന്നാലും അതു ലാക്കാക്കി വച്ചുംകൊണ്ടു കേരളഭാഷയ്ക്കു കുറേക്കൂടി പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതിനു് ഇപ്പോൾ തന്നെ സാദ്ധ്യമാണു്. യാതൊരു സ്ഥാപനവും അതിന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യങ്ങളിൽ പെട്ടെന്നു് എത്തിച്ചേരുന്നില്ല. മററു ഭാഷകളിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തവയിൽ അഭ്യസനം സിദ്ധിക്കുന്നതിനും പുറമേ, കേരളഭാഷയിൽ കൂടുതലായ ഒരു ജ്ഞാനം പ്രാപിക്കത്തക്ക വിധത്തിലും കൂടിയുള്ള ഒരു പദ്ധതി നിർമ്മിക്കുന്നതിനു കേരളീയക്കു മാത്രമേ ആഗ്രഹമുണ്ടാകയുള്ളൂ. എന്നു തന്നെയുമല്ല, മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയിൽ ഓരോ നാട്ടുഭാഷകൾക്കു വേണ്ടത്തക്കവിധത്തിൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതിനു സാദ്ധ്യമാകയുമില്ല. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു അതിൽ നിന്നും വേർപിരിഞ്ഞെങ്കിൽ മാത്രമേ കേരളീയരുടെ കാര്യം സാധിക്കയുള്ളൂ.

ഇതിനും പുറമേ, കേരളത്തിലെ പ്രകൃതിയുടെ മനോഹാരിത്വം തന്നെ തദ്ദേശവാസികളുടെ പ്രകൃതിയിലും ഇതരരാജ്യക്കാരുടേതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സ്ഥിതി വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. വിവിധരാജ്യങ്ങളിലുള്ളവക്കു വിവിധങ്ങളായ ഭൂപ്രകൃതികളും ആചാരമര്യാദകളും ഉള്ളതിനാൽ, ഒരു രാജ്യത്തുള്ളവക്കു് അത്യന്തം ഹൃദ്യമായിത്തോന്നാ[illegible], ഒരു സംഗതിയിൽ ഇതരക്കു ലേശമെങ്കിലും അഭിനിവേശം ജനിച്ചില്ലെന്നു വരാനെളുപ്പമുണ്ടു്. പ്രകൃതിയുടെ മനോഹാരിത്വം പലപ്രകാരേണയും ആസ്വദിക്കുന്നതു മനുഷ്യന്റെ സുഖജീവിതത്തിനു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും പരിപാവനമായ പ്രകൃതിയിൽനിന്നു മാത്രമേ യഥാർത്ഥ സൌന്ദര്യാനുഭൂതിയും നിർമ്മലമായ ചേതോവികാരങ്ങളും ഉണ്ടാകാൻ സാധിക്കയുള്ളൂയെന്നും മററുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ അനുഭവവേദ്യങ്ങളത്രേ. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ പ്രധാനമാക്കിയുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ അഭ്യസനം മൂലം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ മനസ്സിനെ ചലിപ്പിക്കുന്നവയും അവക്കു പ്രത്യേകമായ ആനന്ദത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവയുമായ സംഗതികൾ അവരുടെ ഭാഷയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയെ നാം സാരമായ വികാരഭേദങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ വായിക്കയും, അതേസമയത്തു തന്നെ നമ്മുടെ സ്വന്തം ഉദ്യാനത്തിലെ സ്വർണ്ണഖനികളെ കുഴിച്ചുനോക്കി അവയിൽനിന്നും ലഭ്യമാകുന്ന അമൂല്യരത്നങ്ങളെ ആവശ്യാനുസരണം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു സമയമോ സൌകര്യമോ കാണാതെ വിഷമിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതു് എത്രയും പരിതാപകരമായ ഒരവസ്ഥയാണു്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു കേരളഭാഷയെ പ്രധാനമാക്കിയുള്ള ഒരഭ്യസനരീതി എത്രമാത്രം ഗുണപ്രദമായി തിരാമെന്നുള്ളതു് ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. വിശേഷിച്ചും കേരളത്തിലെ പൂർവ്വനിവാസികൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതും അവക്കനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ സംഗതികൾ മാതൃഭാഷയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ ആ ഭാഷ അഭ്യസിക്കുന്നതുമൂലം ഇപ്രകാരമുള്ള ജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശനം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു സൌകര്യവും സമയവും കിട്ടുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിനു സഹായമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളെയോ കലകളെയോ പററി ആരായുന്നതു ഗവേഷണപടുക്കൾക്കു് ആഹ്ളാദകരമായിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാണു്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലുള്ളവർ അവരുടെ ഭൂവിഭാഗത്തു് ഇന്നയിന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇന്നിന്നപ്രകാരത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ചുയെന്നും അവ ഏതെല്ലാം പ്രകാരത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു എന്നും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നതിൽ മററുള്ള രാജ്യക്കാരെക്കാൾ ഉൽസുകരായി കാണുന്നുണ്ടു്. അതുമൂലം തങ്ങളാണു ലോകോപകാരപ്രദങ്ങളായി ഭവിച്ചിട്ടുള്ള പല ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും മററും കാരണക്കാരെന്നു് അവക്കൽഘോഷിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ കേരളീയരും അപ്രകാരമുള്ള ഒരുത്സാഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന പല സിദ്ധാന്തങ്ങളുടേയും ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും, എന്നുവേണ്ടാ ലോകത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിനു നിദാനമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പല സംഗതികളുടേയും മൂലം കേരളത്തിലാണെന്നു കാണ്മാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു് ഒരു സർവ്വകലാശാലയിലുള്ളവർ ശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം അതിലേക്കു് ഏററവും യോഗ്യന്മാരായ ആളുകളെ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനും തദ്വാരാ ഏററവും തൃപ്തികരങ്ങളായ ഫലങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിനും വളരെ സൌകര്യമുണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല, വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടി അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്നതിനു് ഇതു സഹായകമായി ഭവിക്കയും, വിശിഷ്യ താദൃശങ്ങളായ സംരംഭങ്ങളിൽ പ്രശംസാർഹങ്ങളായ വിജയങ്ങൾ നേടി രാജ്യത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായി പരിലസിക്കുന്നതിനു യുവാക്കന്മാക്കു പ്രത്യേകിച്ചും ഉ[illegible]ഹം ജനിപ്പിക്കയും ചെയ്യുമെ[illegible]തിനു യാതൊ

രു സംശയവുമില്ല.

മൊത്തത്തിൽ പറകയാണെങ്കിൽ, ഇൻഡ്യയിലെ ഇതരരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും മററനേകം കാര്യങ്ങളിലും മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്ന കേരളനിവാസികൾ മററു രാജ്യങ്ങളുടെ തോതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവർക്കെത്തിച്ചേരാവുന്ന സ്ഥാനം വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്. അതു് ഒട്ടും അഭിലഷണീയമായിട്ടുള്ളതല്ല. അതുകൊണ്ടു കേരളത്തിൻെറ നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ പ്രകൃതിയുടെ പൂർണ്ണസ്വാരസ്യം അനുഭവപ്രദമാകണമെങ്കിൽ തീച്ചയായും അവക്കു മററുള്ള വരുടേതിൽനിന്നും വേറിട്ടു് ഒരു അദ്ധ്യയനകേന്ദ്രം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. മേൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം ഒന്നായി പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തത്തക്ക നിലയിൽ കേരളം ഇപ്പോൾ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലും ഇപ്രകാരം ഒരു സ്ഥാപനം ഉണ്ടാകാതെ ഭാവിയിലെങ്കിലും ഇവയെ പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനും തൻമൂലമുള്ള ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും സാദ്ധ്യമാകയില്ല. അതുകൊണ്ടു കേരളത്തിലെ വിദ്വൽസമ്പന്നന്മാരും വിവിധകലകളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള വരുമായ ആളുകൾ ഒത്തുചേന്നു് ആലോചിച്ചു തല്ക്കാലം വരുത്താവുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ മാത്രം വരുത്തി സവ്വകലാശാല ആരംഭിക്കയും പിന്നീടു ക്രമമനുസരിച്ചു ഓരോന്നു അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യാൽ നിശ്ചയമായും വിജയംസിദ്ധിക്കുന്നതാണു്.

P. M. Mathai, Mannoor.
Class III. Group I A.

ഞാൻ ആരു്?

സി. റി. കറിയാക്കോസ്സ് ശെമ്മാശൻ
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

"ആരു നീ? ആരു നീ?" മൽപൂവനത്തി
വാരഞ്ചും പൂച്ചെടിച്ചില്ലകളിൽ [ലെ
പാടിക്കളിക്കു "മടയ്ക്കാക്കുരുവി"ക്കു-
ത്തോടി യുലഞ്ഞെന്നോടാരായ്കയായ് 4

വല്ലരിഭാര വിനിതാഭിരമ്യമാം
മുല്ലയും, റോസയും, പിച്ചകവും,
തേനൊലിപ്പൂക്കൾ നുകന്നുനുകന്നു താൻ
താനേ മറന്നു തൈത്തെന്നൽ താനും,
കല്യാണ കല്യാല്ലസല്ലോല സല്ലാപ-
സല്ലീനരായുള്ള പൂവാടിയിൽ—
എൻ ചുടുവേപ്പിൻ കൊഴുപ്പാൽ തഴച്ചു
രഞ്ചുമെന്നോമനപ്പൂ വാടിയിൽ— [വാ-
കാര്യാലയത്തിലെക്കോരോക്കോളക്കാരേററു
കാതരനായ ഞാനന്നൊരിക്കൽ,
പൂതമരുത്തിൻെറ ശീതോപചാരങ്ങൾ
ജാത പുളകം സഹിച്ചു നില്ക്കെ,
'നീയാരു'? 'നീയാരെ'? ന്നെന്നോടു വീ
[ണ്ടുമാ
വായാടിപ്പക്ഷി വിളിച്ചു കൂകി. 18

× × ×

"ആരുനീ? ആരുനീ?' കേൾക്കായി വീ
[ണ്ടുമെൻ
മാനസത്തിങ്കലാ മഞ്ജുഗാനം.
"ആരു ഞാൻ? ആരു ഞാൻ?" ഞാനാം
[അറയിൽ നി-
ന്നാരോതുടന്നേവ മേററു പാടി.
ചിന്താനടിക്കിനി നൃത്തം തുടങ്ങുവാൻ
എന്തൊന്നിതിൽപ്പരം വേണമത്രെ. 24

മാതൃഗർഭത്തിൽ നിന്നിച്ചുടലക്കള-
ത്തോളമീമാ മാമക യാനമാർഗ്ഗം?
...ട്ടപ്പൂഴ്ക്കണ്ടിലെന്നെക്കുമായിട്ടു
പെട്ടടിയേണമോ കഷ്ടമി ഞാൻ?
നിരിൽക്കുമളയും, പാരിൽക്കുമിളിനും
നേരിൽ ഞാനുററ സഹോദരനോ?
പാഴററ മൃത്യുവിൻ പാദപാതത്തിൽ ഞാ-
നൂഴിയിൽ പ്പൂഴിയായ്ത്തീരേണമോ? 32

തിണ്ണം മരണത്തിൻ പാണികൾ പൂട്ടിയ
കണ്ണിനു വീണ്ടും തുറപ്പില്ലെങ്കിൽ,
ഞാനാകും പൊട്ടമൺ പിണ്ഡത്തിലെ
[ന്തിനി
നാനാലങ്കാരങ്ങൾ ചെയ്തു ദൈവം?
ഞാനാകും പുല്ലിലനഘരത്നങ്ങളെ
മാനമില്ലാതെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു? 38

സങ്കല്പ മാത്രത്താൽ വിൺ നരകങ്ങളെ
കൺ മുമ്പിൽ തന്നെ ചമപ്പവൻ ഞാൻ
വിണ്ണവർകോനെയും ദേവ ഗണത്തെ
[യും
മുന്നിൽ വരുത്തിത്തരത്തുവോൻ ഞാൻ.
ജ്ഞാന വിചിത്ര വിളക്കിൻ വെളിച്ചത്തി
[ൽ
നൂനം വിളക്കുവോൻ സവ്വവും ഞാൻ.44

ഈരേഴുലകിനും നാരായ വേരായ
കാരണ ബ്രഹ്മപ്രകാണ്ഡത്തെയും,
അംബരം കീഴോട്ടു വിഴാതെ താങ്ങുമ-
ദംഭിക ശക്തി പ്രഭാവത്തെയും,
ചിന്തയാം ദൂരദശിനിയിൽക്കൂടി
സന്തതം കണ്ടു രസിപ്പവൻ ഞാൻ. 50

വാനാം ഗ്രഹത്തിലെത്താരകച്ചെങ്ങാതി
മാരൊത്തൊളിച്ചു കളിക്കുവാനും,
ശ്രീ വളത്തിങ്കൾത്താലത്തിൽ തുളുമ്പുന്ന
ലാവണ്യപ്പാൽ നുകരുവാനും,
പ്രത്യക്ഷപ്പെത്തലോടൊത്തിന'പട്ടു
[ത്തെ
പ്രത്യഹം വാനിൽപ്പറപ്പിക്കാനും,
ഭാവന വ്യോമവിമാനത്തിലേറി ഞാൻ
ധാവനം ചെയ്യുന്നു നാളിൽ നാളിൽ 58

ഭക്തി, വാത്സല്യാനുരാഗ, സ്നേഹൽ ഭാ
മുഗ്ദ്ധവർണ്ണങ്ങളിൽ നൂററെടുത്ത [വ,-
ദിവ്യാമലപ്രേമതന്തുവാൽ--അജ്ഞഗൽ-
ഭവ്യാഭി വന്ദ്യമാം വസ്തുവിനാൽ,
ചുററുമോരോരോ മഹാശയരോടെന്നെ
ചുററി ബന്ധിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു ഞാൻ. 64

അല്ലല്ല, മൃത്യുവാം പാറയിൽത്തട്ടി ഞാൻ
നില്ലാ തുടയേണ്ട കപ്പലല്ല.
പ്രേതകുടീരത്തിലിഞ്ഞാനൊരു പിടി-
പ്പൂഴിയായ്ത്തീരേണ്ട വസ്തുവല്ല. 68

അമ്പോ മഹാത്ഭുതം! 'നിത്യത'യെന്നു
[ള്ളോ-
രമ്പോമമ്മതൻ പൊന്മകൻ ഞാൻ.
'നാശമില്ലായ്മ'യാം ദിവ്യാന്തരിക്ഷത്തിൽ
വീശിന കൈവല്യ രശ്മിയും ഞാൻ.
അഗ്ദ്രുഹീന പ്രകാശിതരമ്യമാം [ൻ. 74
സൽഗ്ഗുസായം പ്രഭാ പുഞ്ജവും ഞാ

ക്ലാന്തിവിഹീനമാം പക്ഷം വിരിച്ചു ഞാൻ
ശാന്തി വിഹായസ്സിൽ സഞ്ചരിക്കെ,
അമ്പില്ലാതാരോമൽ പക്ഷമരിഞ്ഞൊരു
മൺപിണ്ഡഭാരവും കെട്ടിത്തൂക്കി
സംഭവ സങ്കട വങ്കടൽ മദ്ധ്യത്തിൽ
സാമ്പ്രതമാരോതു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. 80

ആദ്യന്തഹീനമാം സൗരയൂഥത്തിൽ ഞാ-
നാശ്രാന്തയാനം തുടന്നുകൊൾകെ,
സാഹസം, സാഹസം, ആരോ നിബ
[ന്ധിച്ചു
ദേഹമാം പഞ്ജരം തന്നിലെന്നെ.
ചെന്നുററ സ്വാതന്ത്ര്യ ദേവകുമാരനെ
റാണൊത്തുമങ്കിലടച്ചുപൂട്ടി. 86

ഭദ്രസനാതന സിന്ധുവിലിച്ചപോൽ
സദ്രസം നീന്തിക്കളിച്ചു നിൽക്കെ,
ദുസ്സഹം ഭാവ ഭരിത ഗത്തത്തിൽ ഞാൻ
നിസ്സഹായാ കുലം വീണുപോയി. 90

ദേഹമാം യാതനാ ഗേഹത്തിലിങ്ങനെ
ദേഹി ഞാനൊട്ടുനാൾ വാണൊടുവിൽ
ഇപ്പുഴക്കൂടു വിരിഞ്ഞു വിചിത്രമാം
പുത്തൻ ചിറകുകളാന്നു വീണ്ടും

ചാവും പിറപ്പുമില്ലാത്തുള്ള നാട്ടിലേ-
യ്ക്കാവുന്ന വേഗം പറന്നു ചെല്ലും.
മൃത്യുവാം മസ്തകഗിരിമേൽ കരേറി ഞാൻ
നിത്യാന്തരീക്ഷത്തിലാഞ്ഞുയരും. 98

ശത്രുവല്ലാക്കിൽ മരണം; എനിക്കുററ
മിത്രമാണെ;ന്യഥാ ശങ്കിച്ചു ഞാൻ.
മൃത്യുവേ, വെൽക നീ; പ്രാണോപകാ
[രിയും
മർത്ത്യന്നൊരേകാന്ത ബന്ധുവും നീ.
പ്രാരബ്ധസിന്ധുവിൽ മുങ്ങും മനുഷ്യനു
കാരുണ്യ ഹസ്തങ്ങൾ നീട്ടുന്നു നീ.
കായാഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ വേവുന്നവ
[ർക്കൊക്കെ
നിയാണു നിർവ്വാണ സന്ദായകൻ.
ഭാവത്തുറങ്കിൽനിന്നേറുമലിവാലെ
ജീവികൾക്കേകുന്നു മോചനം നീ.
നഷ്ടസൌഭാഗ്യങ്ങളുത്രയും വീണ്ടെടു-
ത്തിഷ്ടദാനം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു നീ.
വെൽക നീ, വെൽക നീ, നീണാൾ;
[ഭവാനെന്നെ
പുൽകാവൂതാക വിളംബമെന്യേ. 112

എത്രയോ ദൂരെസ്പുരിക്കു മുഗ്ദ്ധക്കളേ
ചിത്രം സ്മരിക്കുന്നു നിങ്ങളെന്നെ.
അല്ലെങ്കി,ലെൻ നേക്കു നോക്കിത്തെരു
[തെരെ
പ്പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുന്നതെന്തു നിങ്ങൾ?
പോകൊല്ല, പോകൊല്ല, വന്നു കഴിഞ്ഞു
[ഞാൻ
വൈകില്ല നിൽക്കണെ തെല്ലുകൂടി.
നീല വിശാല വിൺ മുററത്തു മല്ലടി
ലീലകളാടാം നമുക്കു വീണ്ടും. 120

കാർ മുകിൽ ചൂടിയ നേത്രാഭിരാമമാം
പാർവ്വളർ വില്ലേ വരുന്നു ഞാനും. 122

ഉന്നതാകാശപ്പരപ്പിലനുക്ഷണം
മിന്നിപ്പൊലിയുന്ന വിദ്യുല്ലതേ,
നിൽക്കണെ, ഭാവബന്ധങ്ങളുവേത്തു ഞാ-
നൽഗ്ഗമിച്ചങ്ങു വരും വരേക്കും. 126

മിസ്റ്റിസിസവും ആധുനിക ഭാഷാപദ്യസാഹിത്യവും

By. V. K. Kunjan
Class II

ജീവിതവ്യഗ്രത വർദ്ധിക്കുകയും വിശ്രമസമയം കുറയുകയും ചെയ്യുതോടുകൂടി മനുഷ്യന്റെ ദൈനന്ദിനജീവിതരീതിക്കു വന്ന സമൂലപരിവർത്തനം അവന്റെ സാഹിത്യത്തിലും ചില സാരമായ മാററങ്ങൾക്കു നിദാനമായി. കുറഞ്ഞസമയംകൊണ്ടു കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തുതീർക്കുവാനുള്ള ആശയും, ചെയ്തുതീർക്കേണ്ടതായ ആവശ്യവും കൂടി ഒത്തൊരുമിച്ചപ്പോൾ വലിയ വലിയ മഹാകാവ്യങ്ങളും നീണ്ടുനീണ്ട നോവലുകളും വായിച്ചു കാര്യംമനസ്സിലാക്കി രസിക്കാൻ മനുഷ്യനു ക്ഷമയും സമയവുമില്ലാതായി. തന്മൂലം ലോകത്തിലെ എല്ലാ സാഹിത്യങ്ങളിലും ഖണ്ഡകവിത, ചെറുകഥകൾ മുതലായി നവംനവങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യവും പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചു. കൂടാതെ ശാസ്ത്രീയങ്ങളായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ ദ്രുതഗതിയിലുള്ള പുരോഗമനം, വിദൂരങ്ങളായ ദേശങ്ങളെ തൊട്ടു അയൽപക്കങ്ങളും വിദേശികളെ തൊട്ടു അയൽപക്കക്കാരുമാക്കിത്തീർത്തു. ഇങ്ങനെ ഭിന്നദേശീയരും ഭിന്നവർഗ്ഗക്കാരുമായ മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള വേഴ്ച അന്യോന്യം ആശയവിനിയമനത്തിനും തദ്വാരാ അവരവരുടെ സംസ്കാരത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും ചില "കൈമാററ"ങ്ങൾക്കും സംഗതിവരുത്തി. കൈരളിയും ഇതിനു വ്യത്യസ്തയായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ദരിദ്രയായ കൈരളിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൈമാററത്തിനു വകയുണ്ടായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണ്; അതായതു വാങ്ങിക്കാനല്ലാതെ കൊടുക്കാൻ അവൾക്കു പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ കടംകിട്ടിയ വസ്തു കഴിയുന്നവിധം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ കൈരളി ആലസ്യം കാണിച്ചിരുന്നില്ല.

ആധുനികകാലത്തു മലയാളം കടം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളതു് ഒട്ടു മുക്കാലും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും ബംഗാളിയിൽനിന്നും ആണെന്നുള്ളതിനു പക്ഷാന്തരമില്ല. ആംഗലസാഹിത്യവുമായുണ്ടായ സമ്പർക്കം ഭാഷയിലെ ഗദ്യത്തേയും വംഗസാഹിത്യവുമായുണ്ടായ വേഴ്ച ഭാഷയിലെ പദ്യസാഹിത്യത്തേയുമാണ് പ്രധാനമായി പരിപോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കുറച്ചുനാളായി ഭാഷാപദ്യസാഹിത്യത്തിൽ കണ്ടുവരുന്ന പല പുതിയ പുതിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും, പരിവർത്തനങ്ങൾക്കും സൂത്രധാരത്വംവഹിക്കുന്നതു് ബംഗാളിയാണെന്നുള്ളതു തർക്കമററ സംഗതിയത്രെ. ഇങ്ങനെ ബംഗാളിയുമായിട്ടുള്ള സമ്പർക്കംമൂലം ഭാഷാപദ്യസാഹിത്യത്തിലേക്കു സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നവീനപ്രസ്ഥാനമാണു "മിസ്റ്റിസിസം" (Mysticism) അല്ലെങ്കിൽ "ഗൂഢാർത്ഥ കവിതാപ്രസ്ഥാനം". എന്നാൽ മിസ്റ്റിസിസത്തിനു ഇന്നു ഭാഷയിലുള്ള നിലയും വിലയും കണക്കാക്കുന്നതിനും, ഭാവിയിലെങ്കിലും അതു് അഭിലഷണീയമായ ഒരു നവീനപദ്യസാഹിത്യസരണിയായി പ്രശോഭിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നതിനും മുൻപായി മിസ്റ്റിസിസം എന്നാൽ എന്താണെന്നു് അല്പം വിചിന്തനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

(Realisation of Infinite through finite) നിത്യവും പരിമേയവുമായ ബാഹ്യലോകത്തിൽകൂടി അനിത്യവും അപരിമേയവുമായ ഒരു പരാശക്തിയുടെ സത്ഭാവത്തെ കണ്ടറിയുക എന്നതാണ് മിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ ഏതാണ്ടൊരു വിവരണം. മിസ്റ്റർ Andrew Seth Pringle-Pathison, M A. LL D, D. C. L, F. B. A. തന്റെ ഒരു ലേഖനത്തിൽ മിസ്റ്റിസിസത്തെപ്പററി പറയുന്നതു നോക്കുക:— "Mysticism, a phase of thought, or rather, of feelings, which from its very feature is hardly susceptible of exact definition. It appears in connection with the endeavour of the human mind to grasp the divine essence or the ultimate reality of things and to enjoy the blessedness of actual communion with the Highest." ഇതിന്റെ ഒരു ഏകദേശവിവർത്തനം ഇങ്ങിനെയായിരിക്കും. ദിവ്യങ്ങളായ വികാരങ്ങളുടെ അഥവാ ആത്മിയാനുഭവങ്ങളുടെ ഒരു ആവിഷ്കരണമാണ് മിസ്റ്റിസിസം. സത്യത്തെ—യാഥാർത്ഥ്യത്തെ—അഥവാ ചൈതന്യസാരത്തെ കണ്ടു് എത്തുവാനും തൽസാമിപ്യത്തിൽ പരമാനന്ദം പ്രാപിക്കുവാനും വെമ്പുന്ന ഒരു മനുഷ്യഹൃദയത്തിലുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങളുടെ വാഗ്രൂപേണയുള്ള ബഹിർസ്ഫുരണമാണു മിസ്റ്റിസിസം. അതിനെ വിവരിക്കുക എന്നതു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യവുമല്ല.

മിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ ലക്ഷണം എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും ഇപ്രകാരമുള്ള ദിവ്യരഹസ്യാവിഷ്കരണതന്ത്രം ഒരു പ്രത്യേകകാലത്തുള്ളതെന്നോ ഒരു പ്രത്യേകജനതയ്ക്കുള്ളതെന്നോ പറയുവാൻ പാടില്ല. അതു സാർവ്വജനീനവും, സാർവ്വ

കാലികവുമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധി എന്നു മുതൽ പ്രവർത്തനക്ഷമമായോ അന്നുതൊട്ടു ബാഹ്യമായ—ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ—ലോകത്തിൽനിന്നും വിട്ട് അതീന്ദ്രിയമായ ഒരു ശക്തി വർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം അവനിൽ വേരൂന്നി; ആ ചിച്ഛക്തിയെ കണ്ടെത്തുവാൻ അവൻ പരിശ്രമിച്ചു. ലോകത്തിൽ നാം കാണുന്ന സുന്ദരവസ്തുക്കൾ ആ പരാശക്തിയുടെ സൃഷ്ടിസമൂഹങ്ങളാണെന്നുള്ള ദൃഢബോധം, സർവ്വേശ്വരനെ സൌന്ദര്യമൂർത്തിയായി സങ്കല്പിക്കാൻ മനുഷ്യനെ സന്നദ്ധനാക്കി. ഹൈന്ദവവേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മററു സകല മതഗ്രന്ഥങ്ങളും മുൻപറഞ്ഞ പരമാർത്ഥത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു.

നാം കവിതയിൽ മിസ്റ്റിസിസം കാണുന്നതു്, കവി സത്യസാരത്തെ അഥവാ സൌന്ദര്യസ്വരൂപത്തെ കണ്ടെത്തുവാൻ യത്നിക്കുന്ന ഒരു വേദാന്തികുടി ആകുമ്പോഴാണ്. ഇന്ദ്രിയഗോചരമാകുന്ന ബാഹ്യലോകസൌന്ദര്യം വഴി അതീന്ദ്രിയമായ ഒരു സൌന്ദര്യധാമത്തിന്റെ സത്ഭാവത്തെ കണ്ടറിയുന്ന കവിഹൃദയം ആനന്ദപുളകിതമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ അപൂർവ്വം ചില അവസരങ്ങളിൽ കവിയുടെ അന്തർനേത്രങ്ങൾക്കു വിഷയമാകുന്ന ആ അലൌകികസൂക്ഷ്മാവിശേഷത്തെ അഥവാ സംസ്കൃതമായ കവിഹൃദയത്തിന് അനുഭവിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ആ പരമാനന്ദഭാരത്തെ വാഗ്രൂപേണ വിവരിക്കുവാൻ യത്നിക്കുന്ന ഒരു അസാദ്ധ്യശ്രമമത്രെ മിസ്റ്റിക്ക്കവിത.

കവി ഒരു പ്രത്യേകലോകത്തിലെ ജീവിയാണ്. കാണുന്ന വസ്തു ഒന്നാണെങ്കിലും കവികളും സാധാരണന്മാരും കാണുന്നതു രണ്ടുതരത്തിലാകുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തിലെ സുന്ദരപദാർത്ഥങ്ങൾ സാധാരണന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ താൽക്കാലികമായ ഒരു സന്തോഷത്തെ സഞ്ജാതമാക്കിയേക്കാം. എന്നാൽ കവിഹൃദയത്തിൽ അവ ചിരസ്ഥായിയായ പ്രതിബിംബത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നു. പക്ഷേ സൌന്ദര്യാസ്വാദനോന്മുഖമാകുന്ന കവിഹൃദയം ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ബാഹ്യസൌന്ദര്യത്തെക്കണ്ട് ആനന്ദിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ ശക്തമാകുന്നുള്ളു. ഈ ബാല്യഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണു വർണ്ണനാപരങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾ അഥവാ കവിതകൾ.

"കുളിയതു പൊഴുതേകഴിഞ്ഞ കൊ- [ണ്ടൽ-
ക്കുളിർകുഴലാളുടെ കോമളാമലാംഗം
ഒളിവിതറി മിനുക്കുവേല തീരും
ലളിത സുവർണ്ണ ശലാകയെന്നപോ- [ലെ"

എന്ന പദ്യം ഈ ഘട്ടത്തിലുണ്ടാകുന്ന കവിതകൾക്ക് ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. എന്നാൽ ക്രമേണ കവിയുടെ ചിന്താശക്തി വിശാലവും സൂക്ഷ്മാവലോകനം വിപുലവുമായിത്തീരുന്നു. അപ്പോഴാണു സാധാരണന്മാരുടെ കണ്ണിൽ നിസ്സാരങ്ങളായിത്തോന്നുന്ന വസ്തുക്കളിൽ കവി സാരങ്ങളായ തത്വങ്ങളെ കണ്ടെത്തുന്നതു്. അസുന്ദരങ്ങളായി മററുള്ളവർക്കു തോന്നുന്നവ കവിക്കു സുന്ദരങ്ങളായി തോന്നുന്നു. വാടിവീണ പൂവിലും, കീറിപ്പറിഞ്ഞ തലയിണയിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വരത്നങ്ങൾ—സുന്ദരങ്ങളായ ജീവിതരഹസ്യങ്ങൾ—കവിക്ക് ഈ ഘട്ടത്തിൽ കാണുവാൻ കഴിയുന്നു. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടും തൃപ്തനാകാതെ സൌന്ദര്യസ്വരൂപത്തെ കണ്ടെത്തുവാൻ ഉൽക്കണ്ഠാകുലമാകുന്ന കവിഹൃദയം അവസാനം സൌന്ദര്യത്തിൽ തന്നെ സൌന്ദര്യത്തെ കണ്ടെത്തുന്നു. ഇതാണു കവിഹൃദയത്തിന്റെ പരിപക്വാവസ്ഥ. ഇവിടെയാണു കവിയുടെ അന്തരാത്മാവ് സൌന്ദര്യസ്വരൂപനുമായിട്ടു സല്ലാപം ചെയ്യുന്നതു്. "കവിക്കുണ്ടായിരുന്ന ലൌകികസൌന്ദര്യവിവക്ഷ ആത്മികസൌന്ദര്യപരിധിയിൽ ലയിക്കുന്ന" മിസ്റ്റിക്ക്ഘട്ടമിതാണ്. "കവി സിദ്ധനാകുന്ന വേളയാണതു്." മിസ്റ്റർ Andrew Seth Pringle-Pathison പറയുന്നതു് "God ceases to be an object to him and becomes an experience" എന്നാണ്. അതായതു മുൻപറഞ്ഞ മിസ്റ്റിക്ക്ഘട്ടത്തിലെത്തിയ കവിക്കു, പരാശക്തി ഒരു പദാർത്ഥമായോ, വസ്തുവായോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയല്ല, പിന്നെയോ ഒരു അനുഭവമായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികളിൽ വേഡ്സ്വർത്ത് പറയുന്നതും ഇത്തരം ഒരു അനുഭവത്തെപ്പററിയാകുന്നു.

"And I have felt
A presence that disturbs me with the joy
Of elevated thoughts; a sense sublime
Of some thing far more deeply interfused
Whose dwelling is the light of setting suns
And the round ocean and the living air
And the blue sky, and in the mind of man,
A [illegible]on and a spirit that impels
All thi[illegible]ing things, all objects of all thought
And rolls through [illegible]ll the things."

ഭക്താത്മംസങ്ങളായ കവിരത്നങ്ങളാണ് ഇത്തരം ആനന്ദാനുഭൂതിയ്ക്കു് അർഹന്മാരും ഭാഗ്യവാന്മാരുമായി തീരുന്നതു്. ആംഗലസാഹിത്യത്തിൽ വേഡ്സ്വർത്തു് ഇത്തരം ചുരുക്കം ചില ഭാഗ്യവാന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. പതിമൂന്നാം ശ[illegible]ത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരു[illegible]ന്ന ജലാലുദ്ദിൻ റൂമി എന്ന പാരസ[illegible]കകവിയുടെ കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ "കാർലൈലിന്റെ ഭാഷയിൽ ഇത്തരം Musical thoughts" കൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നു; തന്റെ ഗൃഹാങ്കണത്തിലുള്ള ഒരു തൂണിന്മേൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് ആനന്ദഗാനങ്ങൾ ആലാപിച്ചു നൃത്തം വെയ്ക്കുകയായിരുന്നുപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവ്. "തത്സമയത്തെ ദിവ്യങ്ങളായ ഉന്മാദങ്ങളെ വാക്കുകളിൽ പകർന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത." ലോകമഹാകവികളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ "ഗീതാഞ്ജലി" എന്ന ലോകപ്രസിദ്ധമായ കൃതി, ഇത്തരം കവിതയുടെ ഒരു ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. വംഗഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ "മിസ്റ്റിസിസ"ത്തെ ഒരു പ്രസ്ഥാനം എന്ന നിലയിൽ പരിപോഷിപ്പിച്ചു വളർത്തിയതും, ഭാരതത്തിലെ ഇതരസാഹിത്യങ്ങളിലേക്കു സംക്രമിക്കാൻ ഇടയാക്കിയതും അദ്ദേഹമല്ലാതെ മററാരുമല്ല.

വംഗഭാഷയുമായിട്ടുണ്ടായ പരിചയമാണ് മലയാളത്തിലും മിസ്റ്റിക്കുകവിതയുടെ ആവിർഭാവത്തിനു കാരണമെന്നു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. മി. ശങ്കരക്കുറുപ്പാണെന്നു തോന്നുന്നു ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ സസന്തോഷം കൈകൊടുത്തു ഭാഷാസാഹിത്യരംഗത്തിലേക്ക് ആനയിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "അന്വേഷണം", "സാക്ഷാൽക്കാരം" മുതലായ ചില കവിതകൾ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഒട്ടൊക്കെ വേണ്ട രീതിയിൽ അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പറയാതെ തരമില്ല.

എന്നാൽ അതിനെത്തുടർന്നു മിസ്റ്റിക്ക് കവിതകൾ എഴുതാൻ തുടങ്ങിയ ഇന്നത്തെ യുവകവികളാണ് ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ നാനാവിധമാക്കിയതു്. കാര്യമറിയാവുന്നവർക്കെല്ലാം ഇന്നത്തെ മിസ്റ്റിക്കുകവിതകളോടു് ഒരു അവജ്ഞയാണ്; അതിനു കാരണവുമുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ മിസ്റ്റിക്ക്കവിതകൾ വായിച്ചാൽ അതൊരു mistaken കവിതയാണെന്നു ആരും

പറയും. പ്രതിപാദ്യവിഷയമെന്തെന്നോ, എന്തൊക്കെയാണ് കവി പറയുന്നതെന്നോ, വായനക്കാരന് ഒരു തുമ്പും വാലും കിട്ടാത്ത രീതിയിലാണ് കവിതയുടെ പോക്ക്. ലളിതങ്ങളായ പദങ്ങളും രചനാസൌഷ്ഠവവും സാധാരണയായി ഉണ്ടായിരിക്കും. "പാലൊളിപ്പൂനിലാവും", "കുളിരിളംകാററും", "അങ്കണവാടിയും", "തരളതാരകളും", "തങ്കവും ഓമനയും" ഒട്ടു മുക്കാലും കവിതകളിൽ സുലഭമാണ്. ആകപ്പാടെ ആഹാര്യശോഭകൊണ്ടുള്ള ഒരു "ലളിതകോമളചളപളത്വം" ആണ് അതിന്റെ ലക്ഷണം. കഴമ്പ് ഒന്നുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല; ഒന്നുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ, ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല എന്നു സാരം.

എന്നാൽ അർത്ഥഗ്രഹണത്തിനു വൈഷമ്യം നേരിടുന്നതു വായനക്കാരൻ അപണ്ഡിതനായിട്ടാണ് എന്ന് ആരും ധരിക്കരുത്. പണ്ഡിതനായാലും ഫലമിതുതന്നെ. വായനക്കാരുടെ കഥ പോകട്ടെ എഴുതുന്ന കവിക്കു തന്നെ എന്താണെഴുതുന്നത് എന്നു നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ മതിയായിരുന്നു. അതും തഥൈവ. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ മിസ്റ്റിക് കവിതയുടെ പ്രത്യേകത അതിന്റെ അവ്യക്തതയാണെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും. പക്ഷെ അതിന്റെ അവ്യക്തതയ്ക്കു കാരണം കവിയുടെ അജ്ഞതയല്ല, വർണ്ണ്യവിഷയത്തിന്റെ ഗഹനതയാണ്. കവിയുടെ ആന്തരാത്മാവിൽ അനുഭൂതമാകുന്ന ഒരു പരമാനന്ദഭാരത്താൽ ഉന്മത്തനായി തന്നത്താൽ മറന്നു കവി ഗാനാലാപനം ചെയ്യുന്നു. അവിടെ കവിയുടെ വർണ്ണ്യവിഷയം ആനന്ദത്തിന്റെ അടിയുറവ്; അനുഭൂതിയോ ആന്തരാത്മാവിൽ; കവിയുടെ വാക്പാടവം തദ്വിവരണത്തിൽ എന്നും അസമർത്ഥങ്ങളായി തന്നെ ഭവിക്കുന്നു. ഇതാണ് യഥാർത്ഥ മിസ്റ്റിക് കവിതകളുടെ അവ്യക്തതയ്ക്കു കാരണം. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ഇന്നു ഞാററുവേലയിലെ മഴപോലെ തുരുതുരെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മിസ്റ്റിക് കവിതകൾ അവ്യക്തങ്ങൾ ആകുന്നതിനു കാരണം ഈ പറഞ്ഞതൊന്നുമല്ല. അവയിൽ വ്യക്തമാകാൻ ഒന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവ താനെ അവ്യക്തമാകുന്നത്.

ആലോചനാരഹിതമായ അനുകരണഭ്രമം ഇന്നത്തെ യുവകവികളിൽ മിക്കപേരേയും വഴി പിഴപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തതു്. മിസ്റ്റിക്കവിത എന്നാൽ എന്തെന്നോ, അഥവാ അത്തരം നിഗൂഢാർത്ഥങ്ങളായ ഗാനരത്നങ്ങളെ താനറിയാതെ പാടിപ്പാടി ആത്മനിർവൃതി കൊള്ളുന്ന അനുഗൃഹീതകവികളുടെ ഭക്തിയും മനഃസംസ്കാരവും എത്രമാത്രം പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു പതനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുമെന്നോ അല്പം എങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാതെ അവ്യക്തതയാണ് മിസ്റ്റിസിസം എന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു തുടങ്ങിയ കവിതാപരിശ്രമത്തിന്റെ നിർജ്ജീവസന്താനങ്ങളാണ് ഇന്നത്തെ മിസ്റ്റിക്കവിതകളിൽ ഒട്ടു മുക്കാലും. കവിതയ്ക്ക് അവ്യക്തത അഭേദ്യമെന്നു വന്നുകൂടിയപ്പോൾ കവികൾക്കു തോന്നിയപോലെ എഴുതാൻ ധൈര്യം തോന്നി. കവിതാവിഷയത്തിനും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനും തമ്മിൽ പരസ്പരബന്ധം തന്നെ വേണമെന്നില്ലാതായി.

മലയാളമിസ്റ്റിക്കവിതകളുടെ മറെറാരു വശം കൂടി ഇവിടെ അല്പം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്:—

ഉൽക്കടമായ സ്നേഹത്തിന്റെ ഉച്ചഭാവത്തെ കാണിക്കുവാൻ അനുരാഗത്തിനുള്ളതുപോലെ— കാമിനീകാമുകന്മാർ തമ്മിലുള്ള പ്രണയത്തിനുള്ളതുപോലെ—ശക്തി സ്നേഹത്തിന്റെ ഇതരവിഭാഗങ്ങൾക്കില്ലതന്നെ. സുപ്രത്യക്ഷമായ ഈ ഒരു പരമാർത്ഥമായിരിക്കണം, പരമാത്മാവും ജീവാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധദാർഢ്യത്തെ പ്രത്യക്ഷമാക്കാൻ വേണ്ടി, ആ പരാശക്തിയെ കാമിനിയായിട്ടും, ജീവാത്മാവിനെ കാമുകനായിട്ടും കല്പിക്കാൻ മതപ്രവാചകന്മാരെയും ഭക്തോത്തംസങ്ങളായ കവിരത്നങ്ങളേയും പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഈ കല്പനാശക്തിയുടെ ആഭാസമായ അനുകരണംകൊണ്ടുണ്ടായതാണ് ഇന്നത്തെ മലയാള മിസ്റ്റിക്കു കവിതകളിലെ മിസ്റ്റിക് ഓമനയും കാമുകനും. യുവസഹജമായ പ്രേമകഥകളെ പ്രസ്താവിക്കാൻ ഇതൊരു പററിയ വഴിയാണെന്ന് അനുകരണഭ്രാന്തന്മാരായ അത്തരക്കാർ തീർച്ചയാക്കി. പോരെങ്കിൽ തോന്നിയതൊക്കെ പറയാനും, അതേസമയം അന്യർക്കു മനസ്സിലാക്കാതെ കഴിക്കാനും സഹായിക്കുന്ന അവ്യക്തത എന്ന ഒരു മൂടുപടവും കൂടിയുണ്ടല്ലോ. മിസ്റ്റർ സഞ്ജയന്റെ ഫലിതസമ്മിശ്രമായ ഭാഷയിൽ പറയുമ്പോൾ "ഇത്തരം കവിതകൾ എഴുതാനല്ല, എഴുതിത്തുടങ്ങിയാൽ നിർത്തിക്കിട്ടുവാനാണ് പണി." ഇവയിൽ ഒന്നുംതന്നെ യഥാർത്ഥ മിസ്റ്റിക്കവിതകളുടെ ആഭാസരൂപങ്ങൾ പോലും ആകയില്ലെന്നു മിസ്റ്റർ ആർ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള പറയുന്നതു അക്ഷരശഃ പരമാർത്ഥമാണ്.

മലയാളത്തിൽ അഭിലഷണീയമായ ഒരു പദ്യസാഹിത്യസരണിയാണിതെന്ന് ഇന്നത്തെ അതിന്റെ രൂപത്തെ വച്ചുകൊണ്ട് ആരും പറയുകയില്ല. ആശാസ്യമായ ഒരു നവീനപ്രസ്ഥാനമായി ഭാവിയിലെങ്കിലും അതു വളരുവാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ടാഗോറിനെപ്പോലെയുള്ള അനുഗൃഹീതകവികൾക്ക്—പാണ്ഡിത്യവും, ഭക്തിയും, വാസനയും, സംസ്കാരവും ഒരുമിച്ചിണങ്ങുന്ന കവികുഞ്ജരന്മാർക്കു—മാത്രമേ ദുർഗ്ഗമമായ ഈ മിസ്റ്റിക്സരണിയിൽകൂടിയുള്ള സഞ്ചാരം സാധിതപ്രായമാകയുള്ളു. ടാഗോറിനു സമാനധർമ്മാവായിട്ട് ഒരു മഹാകവി ഇന്നു മലയാളത്തിലില്ല. ഉണ്ടാകുന്ന കാലത്തു യഥേഷ്ടം ഈ സാഹിത്യശാഖ വളർന്നുകൊള്ളട്ടെ. സാധാരണ കവികൾക്കെല്ലാം, സാധാരണമായ കവിതാപദ്ധതികളാണ് സുഗമവും, സുഖകരവും. അതുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ കൈരളീഭക്തന്മാരായ യുവകവികൾ, ആശയങ്ങളെ നല്ലപോലെ വ്യക്തമാക്കി കവിത എഴുതുന്നതായാൽ ഭാഷയ്ക്കും അവർക്കും അതൊരനുഗ്രഹമായിരിക്കും.

വിരഹിണി

(കാ. പ. ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്, ക്ലാസ്സ് I)

ഇത്രമേൽ പരിഹാസ -
[പൂർണ്ണമോ ജഗത്തെന്നു
നാളിതുവരെത്തെല്ലു-
[മോർത്തതില്ല ഞാൻ, കഷ്ടം!
ഇല്ലൊരിടത്തും കാണ്മാൻ
പരിഹാസത്തിൻ വെള്ളു-
പ്പുഞ്ചിരിയല്ലാതനു
[കമ്പ തൻ കണം പോലും!

ലോകമേ! മതി, മതി,
നിൻ ധാർഷ്ട്യ: മൊരു പക-
ലുണ്ടെങ്കിലൊരു രാത്രി
നിശ്ചയമോർത്താലും, നി.
വീചികളാകും കൊച്ചു
ചുണ്ടുകൾ വിടുർത്തിയും-
കൊണ്ടതാസരിത്തുകൾ
പുഞ്ചിരി പൊഴിക്കുന്നു.

മേഘനാരികളൊത്തു
കളിക്കും കള്ളൻ ചന്ദ്ര-
നല്ലയോ ചിരിക്കുന്നു
വാനിൽനിന്നെന്നെ നോക്കി?
പൂക്കളാം ചെറുദന്ത
പംക്തികൾ കാട്ടിനിത്യം
മുല്ല വള്ളികളെന്നെ
പുച്ഛിച്ചു പോരുന്നില്ലേ?
കാററതാ പരത്തുന്നു
ദിക്കെങ്ങുമീ വൃത്താന്തം;
വൃക്ഷക്കൂട്ടങ്ങൾ മന്ദം
കപ്പുന്നു ചിരിച്ചുടൻ.
കൂററനായ് നില്ക്കും കേര
വൃക്ഷങ്ങൾ തലയാട്ടി-
ക്കാട്ടുന്നു പല പല
ഗോഷ്ഠികളെന്നെക്കണ്ടു.
ഒന്നു ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ:
ഭൃംഗമേ, പരനിന്ദാ-
പൂർണ്ണമല്ലയോ നിൻെറ
പാട്ടുകളെല്ലാം തന്നെ?
എന്തിനു പുലമ്പണമധികം?
പരിഹാസ-
പാത്രമായ്ച്ചമഞ്ഞു ഞാൻ
ഇക്രൂരലോകംമുമ്പിൽ!
....
അല്ലായ്കിൽ, മതിയായി-
ല്ലായിരിക്കാമീലോക-
ത്തിന്നൊരു വനിതയെ—
സാധുവാമബലയെ—
എന്നെയിവിധം ദുഃഖ-
ത്തിന്നിരയാക്കിട്ടൊട്ടു-
മെങ്കിലാവട്ടെ, ഹാസ
ന്ത്രങ്ങൾ തുടരട്ടെ?

എൻ പ്രാണേശ്വരനെന്നെ
വഞ്ചിച്ചതിന്നായിട്ടാ-
ണിജ്ജഗത്തെന്നെ നോക്കി-
പ്പുച്ഛിപ്പതെങ്കിൽ, കഷ്ടം!

ഓരോരോ ദിവസവു-
മെത്ര വൻചതികളാ-
ണിപ്പാരിൽ നടപ്പതെ-
ന്നാരറിയുന്നുണ്ടാവാം?
പട്ടുടയാട ചാർത്തി
പശ്ചിമാംബരദേവി
പതിവായ് തന്നെ പ്രേമ-
ത്തോടടുക്കിലും, സൂര്യൻ,
അസ്സാദ്ധ്വീമണിയാളെ
ലേശവും ശങ്കിക്കാതെ
വിട്ടതാ സമുദ്രത്തെ .
പുൽകുവാൻ കുതിക്കുന്നു!
പ്രകൃതിനിയമങ്ങ
ളായവ; തടുക്കുവാ-
നാവതല്ലൊരിക്കലു-
മേതുവൻമനുഷ്യനും.

ആരുമില്ലെന്നോ, കഷ്ടം! വിസ്തൃത
[ജഗത്തിതി-
ലിത്തിരി സഹതാപ
മെൻെറ നേക്കയക്കുവാൻ?
മാലുകൾ പലവിധ
മിമ്മന്നിലൊരുനാരി-
ക്കോരോരോ നിമിത്തങ്ങ
ളാലുളവാകാമെന്നാൽ
ആയവയൊക്കെത്തന്നെ
സഹിക്കാം: പരിഹാസം-
വയ്യ വയ്യതിൻ കൂർത്ത
മുള്ളുകളേൽക്കാൻ, നൂനം.
തോന്നാറുണ്ടെനിക്കപ്പോൾ:
"എൻ ചുമലിങ്കൽ നിന്നി-
ജ്ജീവിതക്കെട്ടുംചുമ-
ടിറക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!
ആരെയുമേതും കൂസാ-
താരിലും തന്നിഷ്ടം പോൽ
ചെല്ലുമ 'തെക്കൻകാററാ'-
ണെൻെറനേക്കടിച്ചെങ്കിൽ!"

നാസിക

(ഒരു ആത്മകഥാകഥനം)

എന്നെ സാധാരണ ജനങ്ങൾ മൂക്ക് എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. സകല ജീവികളുടെയും ശരീരത്തിലെ ഒരു പ്രധാനമർമ്മമായ എൻെറ പ്രാധാന്യവും പ്രസിദ്ധിയും ഗണിച്ച്, ഇന്നു ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൺ, ഗാന്ധി തുടങ്ങിയുള്ള നാമങ്ങൾ ശിശുക്കൾക്കു നല്കിവരുന്നതുപോലെ മനുഷ്യർ എൻെറ പേര് അജീവസാധനങ്ങളുടെ മർമ്മസ്ഥാനങ്ങൾക്കും നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ എൻെറ മിത്രങ്ങളായ കണ്ണ്, കൈയ് മുതലായ നാമങ്ങളും അവക്കു സ്വീകാര്യങ്ങളാണ്. എൻെറ സുഹൃത്തുക്കളായ നയനം, അധരം മുതലായവക്കു കിടപിടിക്കത്തക്കതായി പങ്കജം, കുവലയം, കരിമീൻ, ചെന്തൊണ്ടി, തളിരു മുതലായ പലരേയും കവികൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നോടു സാമ്യംവഹിക്കുന്ന അധികമാരെയും കണ്ടെത്താൻ അവക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ആരോ ഒരാൾ എന്നെ ഒരു എള്ളിൻതാരിനു തുല്യനാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മററു ചിലർ ഹാസ്യമായി എന്നെ പാറപ്പുറത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഓന്ത് എന്നും വിളിക്കാറുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതൊന്നും ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല; നിരുപമനായിരിക്കണമെന്നാണല്ലോ ഉൽക്കൃഷ്ടവായ ഏതൊരുവൻെറയും ആഗ്രഹം. തന്നെയല്ലാ, ചതുർഹസ്തൻ, മുക്കണ്ണൻ മുതലായവരെപ്പോലെ ഒരു ത്രിമൂക്കനെങ്കിലും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നത് എൻെറ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തെയല്ലാതെ മറെറന്തിനെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്? വിശേഷിച്ചും ഒരെള്ളിൻതാര് എന്നു പറഞ്ഞാൽ എൻെറ മാഹാത്മ്യത്തിൻെറ ഒരു സഹസ്രാംശമെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമോ? അതിനാൽ എന്നെക്കുറിച്ചു അധികമൊന്നും കേട്ടിരിക്കാൻ ഇടയില്ലാത്ത നിങ്ങളുടെ അറിവിനായി ഞാൻ തന്നെ എൻെറ ചരിത്രം ചുരുക്കമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

എനിക്കു മനുഷ്യൻെറ എന്നല്ല നാല്ക്കാലികളുടെ പോലും മുഖത്തുള്ള സ്ഥാനം ചില്ലറയൊന്നുമല്ല എന്തെന്നാൽ കന്നുകാലികളെ വാങ്ങുന്നവർപോലും നാസാരന്ധ്രങ്ങളുടെ ലക്ഷണം നോക്കുന്നതു സാധാരണമാണ്. മനുഷ്യവദനത്തിൽ എൻെറ വില കല്പിക്കാൻ ഇന്നാരുണ്ട്? ഞാൻ ഒരു ഉദ്ഗന്ധനും എൻെറ ജന്മദേശം (ഫാലദേശത്തിൽനിന്നാണല്ലോ ഞാൻ ഉത്ഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്) വിസ്തൃതവുമായിത്തീർന്നാൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയെപ്പോലുള്ള മഹാന്മാർ ഉളവാകുന്നു. അല്ല, നേരമറിച്ച് ഞാൻ ലഘുവായി അഗ്രം വികസിച്ച് ഒരെള്ളിൻതാരുപോലെ— ഇഷ്ടമില്ലെന്നു പറഞ്ഞതുതന്നെ സ്വീകരിക്കേണ്ടി വന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു — ആണെങ്കിൽ ഒരു സുന്ദരിയെയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അതേ എൻെറ ഒരു ചലനശക്തിയിൽപെട്ടു എത്ര കാമുകന്മാരാണു വലയുന്നത്. സൗന്ദര്യതുലനത്തിൽ സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു തോതാണു ഞാൻ. അടുത്ത സ്ഥാനം എൻെറ ആത്മമിത്രമായ നയനം വഹിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും പ്രസാദിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞങ്ങളാൽ അനുഗ്രഹിതമായ രൂപത്തിനു ലോകമൊട്ടാകെ മയക്കാനും ഒരു പ്രയാസമില്ല. പക്ഷെ, ഞാനും നയനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നിങ്ങൾക്കു നല്ലപോലെ അറിഞ്ഞുകൂടായിരിക്കാം. പറയാം.

അനാദികാലമായി ഞങ്ങൾ സമീപസ്ഥരാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടോ എന്തോ, ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ബന്ധം ഉളവായിട്ടുണ്ട്. എ

ന്റെ ആത്മമിത്രം ഏതെങ്കിലും വൈഷമ്യത്താൽ അശ്രു പൊഴിക്കുന്നതായാൽ കൂടെ ഞാനും പൊഴിക്കയായി. അതുപ്രകാരം തന്നെ ശരീരത്തിലെ മറ്റെല്ലാ അംഗങ്ങളെയും അപേക്ഷിച്ച് എന്റെ വേദനയ്ക്കാണ് അവർ ക്ഷിപ്രം കണ്ണുനീർ വാർക്കുന്നത്. മനുഷ്യരൂപലാവണ്യത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ സംയോജകഭാഗം മുൻ സൂചിപ്പിച്ചല്ലോ. ഇത്ര ഉററബന്ധുക്കളായ ഞങ്ങൾതമ്മിൽ ചില വഴക്കുകളും ഉണ്ടാകാതിരുന്നിട്ടില്ല. പണ്ടു കണ്ണടയുടെ അവകാശം സംബന്ധിച്ചു ഞങ്ങൾ ഒരു വലിയ വ്യവഹാരം നടത്താനിടയായിട്ടുണ്ട്. കണ്ണട എന്റേതാണെന്നു ഞാനും കണ്ണിന്റേതാണെന്നു കണ്ണും വാദിച്ചു. ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ യോജിച്ചു രാജിയാകുകയാണു ചെയ്തത്. എന്തെന്നാൽ വളരെക്കാലത്തെ കൈവശാവകാശം എനിക്കുണ്ടെങ്കിലും മേല്പോട്ടു ചെന്നാൽ വ്യവഹാരം എനിക്കു മോശമായിട്ടേ കലാശിക്കൂ എന്നാണു നിയമപരിചയമുള്ള പല വക്കീലന്മാരോടും ആലോചിച്ചതിൽ പറഞ്ഞത്. നിങ്ങൾ കണ്ണിനോടു ഇതൊന്നും പറകയില്ലെന്നു വിശ്വസിച്ചാണ് ഇത്രയും തുറന്നു പറഞ്ഞത്. വല്ല കുണ്ടാമണ്ടിക്കും നയനം വീണ്ടും തുനിയുകയാണെങ്കിൽ അന്തഃഛിദ്രമല്ലേ ഉണ്ടാകുന്നത്.

ഇനിയും എന്റെ വൃത്താന്തങ്ങളെ തുടരുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ആത്മാവിനെ ശുദ്ധവായു പ്രദാനംചെയ്തും സുഗന്ധമാസ്വദിപ്പിച്ചും എപ്രകാരം നിയന്ത്രിക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. എന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ ഈ ചുമതലയ്ക്കും പുറമേ ഞാൻ ശരീരത്തെ ഒരു വലിയ ദോഷത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഞാൻ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നു ശരീരം കാഴ്ചയ്ക്ക് ഭംഗിയല്ലാത്തതും ദുർഗ്ഗന്ധസംപൂർണ്ണവും രോഗബീജാവഹവും ആയ സാധനങ്ങളിൽപെട്ടു നശിക്കുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സാധനങ്ങളിൽ പലതും കാഴ്ചയ്ക്കു മനോഹരങ്ങളായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവയ്ക്കു കണ്ണിനെ എന്നപോലെ എന്നെ വഞ്ചിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഒരിക്കൽ ഞാൻ എന്റെ ദിവ്യശക്തികൊണ്ട് അവയുടെ ദോഷത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ എന്റെ ആത്മമിത്രം എന്നെക്കാൾ സമർത്ഥൻ എന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ, തന്റെ പ്രത്യേകാനുകൂല്യത്താൽ അവയുടെനേരെ കണ്ണടച്ചുകളയും. എന്തെന്നാൽ —ഇതു എനിക്കു സമ്മതിക്കാതിരിക്കാതെ തരമില്ല—എനിക്കു അവയുടെ മുമ്പിൽനിന്നും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുന്നതിനു കൈയുടെ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ.

അവസാനമായി എന്നെപ്പററി പറയുവാനുള്ളതു, പുകവലിക്കാരുടെ സംതൃപ്തിക്കും ഞാൻ ഒരു കാരണക്കാരനാകുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതാണ്. എന്റെ മിത്രം ഇക്കാര്യത്തിൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കായ്കയില്ല. എന്നാൽ ആ പരീക്ഷണങ്ങൾ ശിശുക്കളെ കബളിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളു. പുകവലിയാരംഭിക്കുന്ന ഒരു ബാലൻ എന്നിൽക്കൂടി ധൂമബഹിഷ്കരണം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ അവന്റെ ആ പരിശീലനത്തിൽ ഒരു പരിവർത്തനദശയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

എന്റെ ഈ ആത്മകഥാകഥനം ഉപസംഹരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി എന്റെ ഒരു സ്വഭാവവുംകൂടി നിങ്ങളെ അറിയിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കതു രസിക്കയില്ലായിരിക്കാം. ഞാൻ ക്ഷിപ്രകോപിയും ലോലഹൃദയനുമാണ്.

P. K. Ali Pillai
Class IV.

കിളിയോട്

(P. S. Karunakaran)

തനിയെ തൈമാവിലിരുന്നു നന്നായ്,
തളിരില തിന്നതിമോദമോടെ,
പരമ രുചിരമാം പഞ്ചമത്തെ
പരിചൊടു പാടും പതംഗറാണി!

തനിയെയിരിപ്പു ഞാനോമലാളേ!
കനിവൊടണകയെന്നന്തികെ നീ.
കരതലംകൊണ്ടു തലോടി ഞാനെ-
ന്നരികെയിരുത്താം സരളശീലെ.

മറുപടിയൊന്നു മുരച്ചിടിനാൻ
മരതകമേനിമടിപ്പതെന്തേ?
പലരുമിവണ്ണം പറഞ്ഞിരിക്കാം
പുതുമയതിനാൽ നശിച്ചിരിക്കാം.

കളകളഗാനമൊന്നാലപിച്ചു, [യിട്ടു.
കിളിയെന്നിൽ കോൾമയിർ കോരി
കളിരിളംതെന്നലനേരമെത്തി
ക്കളവെന്തോ ചൊല്ലി; കിളി പറന്നു.

മനുഷ്യന്റെ കാപട്യവേഷം

മനുഷ്യൻ ഇതരജന്തുക്കളെ അപേക്ഷിച്ചു ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യമുള്ളവനാണെന്നോ, ഈശ്വരനോട് ഏററവും അടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രാണിയാണെന്നോ ചിലർ സിദ്ധാന്തിക്കാറുണ്ട്. വാസ്തവം അന്വേഷിച്ചാൽ ഈ വകക്കാരുടെ യുക്തി അജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും അഹംഭാവത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായതാണെന്നു കാണാം. ജീവനുള്ളവയെല്ലാം സമ്രാട്ടെന്ന പദവിക്കു താൻ എത്രത്തോളം അർഹനാണെന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ ആത്മസ്തുതി അസ്തമിക്കണം.

ആശയവിനിമയത്തിനു മനുഷ്യൻ പല ഭാഷകളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാധുക്കളായ പക്ഷികൾ മൂകങ്ങളാണെന്നാണ് അവന്റെ വിശ്വാസം! എന്നാൽ തന്റെ ബുദ്ധിക്കു അതീതമായ വല്ല ഭാഷയും ആ പ്രാണികൾക്കും വശമുണ്ടെന്നുള്ളതു അവൻ വിസ്മരിക്കാമോ? ജീവജാലങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതു പഞ്ചഭൂതങ്ങളാണല്ലോ. ഇവയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു നമ്മെക്കാൾ കൂടുതൽ മററു ജന്തുക്കൾക്കു വശമുണ്ട്. നഭശ്ചരമായ നാദം തന്നെ ചില പ്രത്യേക ദശയിൽ മാത്രമേ മാനുഷശ്രവണത്തിനു ഗോചരമാകൂ. നമുക്കു കേൾക്കാൻ പാടില്ലാത്തതും, അതുകൊണ്ടു നാം സംഭവ്യമല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതുമായ എത്ര നാദങ്ങളാണ് ശ്വാനകാദിജന്തുക്കൾ കേട്ട് അവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്? ഗന്ധഗ്രഹണത്തിനു മനുഷ്യന്റെ ശേഷി തുലോം തുച്ഛമാകുന്നു. ജലത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതിനു നമ്മെക്കാൾ സാമർത്ഥ്യമേറുന്ന എത്ര സ്ഥലജന്തുക്കളുണ്ടെന്നറിയാമോ? വായു, സഞ്ചാരമാർഗ്ഗമായി ഉപയോഗപ്പെടുന്നതും ആർക്കാണ്? ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയനുസരിച്ച്, അഥവാ അഗ്നിയുടെ ഗുണഭേദത്തിനൊത്ത്, ജീവിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യനു ഒട്ടും കഴിവില്ല; ഇതരജീവികൾക്കു ഈ വിഷയത്തിൽ ഏറെക്കുറെ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ട്. നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ കോഴികൾ കൊത്തിപ്പെറുക്കുന്നതു എത്ര അത്ഭുതകരമാണ്! മത്സ്യചക്ഷുസ്സിനു ദുരാപമായ "ആറംസ്" എന്ന അണുക്കളിൽ കുറെയെണ്ണത്തെ അടക്കിവച്ചാൽ അവയെ ദൂരെനിന്നു കാണാവുന്ന

പ്രാണികളില്ലെന്നു വരുമോ?

എന്നാൽ മനുഷ്യൻ പറയുമായിരിക്കാം സ്വേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു അപ്രാപ്യമായ വസ്തുക്കളെ അയാൾ യന്ത്രം മൂലം സ്വായത്തമാക്കുന്നു എന്ന്. ഇതു വെറും കപടവേഷം മാത്രമാണ്. മനുഷ്യനു സോപാധികമായി ലഭിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ മററുള്ളവയ്ക്കു നിരുപാധികമായി ലഭിക്കുമ്പോൾ അയാൾ മററുള്ളവരെക്കാൾ മികച്ചവനാണെന്നു നടിക്കുന്നതു നിരർത്ഥകമായിരിക്കുന്നു. അധികകാലത്തെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ഫ്ലറയ്ടി വിഷവായുവിനാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടാവുന്നതിൽ നൂറിരട്ടി ആളുകളെ ഒരു സർപ്പത്തിനു രണ്ടു മൂന്നു നാഴികയ്ക്കുള്ളിൽ മൃതിപ്പെടുത്താമെന്നു നമുക്കറിയാമല്ലോ. അന്യനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിനു നമുക്കുള്ള യന്ത്രങ്ങളിൽവച്ചു മികച്ചതു ബോംബെന്നു പറയുന്ന ഒരു ഗോളവസ്തു മാത്രമാണ്. കോളറായുടെ ഒരൊററയണുവുണ്ടെങ്കിൽ അതു നിമിഷംപ്രതി ഗുണീഭവിച്ചു ഒരു ഗ്രാമത്തെ മുഴുവൻ മുടിക്കുവാൻ അധികം കാലം വേണ്ടിവരികയില്ല. മനുഷ്യന്റെ മേൽ മററു ജീവികൾ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആയുധങ്ങളുടെ സംഹാരസാമർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴെങ്കിലും, അയാൾക്കു വൃഥാഭിമാനങ്ങളെ വെടിഞ്ഞു തല കുനിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല.

ജന്മസത്താവിനാശങ്ങളായ സ്ഥിതിത്രയത്തെ സംബന്ധിച്ചും താഴ്ന്നജീവികൾക്കു നമ്മെക്കാൾ സ്വാതന്ത്ര്യവും നിയന്ത്രണശക്തിയും കൂടും. മുട്ടയിട്ടു കഴിഞ്ഞു സൌകര്യംപോലെ അടയിരുന്നു കൊത്തിവിരിക്കുന്ന പക്ഷികളേയും, ഭക്ഷണം കൂടാതെ അധികനാൾ ജീവിക്കാൻ കഴിയുന്ന സർപ്പങ്ങളെയും, ദേഹത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും നഷ്ടപ്പെട്ടാലും ചത്തുപോകാത്ത ഞാഞ്ഞൂൽ പഴുതാര മുതലായ ചെറുപ്രാണികളേയും, പ്രഥമോല്പാദനശേഷം ലോകം വെടിയുന്ന ആൺപക്ഷിയേയും സ്മരിക്കുക. ഇവയെല്ലാം പ്രകൃതിയുമായി ശ്രൂപാശ്കൾ ചെയ്യാൻ കഴിയും. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജന്മവും, സത്തയും, വിനാശവും നിയതിയുടെ സംപൂർണ്ണാധിപത്യത്തിലിരിക്കുന്നവയാണ്.

മനുഷ്യന്റെ മാഹാത്മ്യം നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള മറെറാരു കാരണം അയാളുടെ ശത്രു അയാൾ തന്നെ ആയിത്തിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. നാം അന്യോന്യം വധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ മാത്രമല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. അജയ്യമായ മാനസികപ്രലോഭനങ്ങളാണ് മിക്കപ്പോഴും നമുക്കു അധഃപതനഹേതു. ആകാശത്തിൽ കോട്ട കെട്ടുകയെന്നതു മനുഷ്യനു മാത്രമുള്ള ദുസ്സ്വഭാവമാണ്. ആദർശവും വാസ്തവ്യവും തമ്മിൽ പ്രായേണ യോജിച്ചുകാണാറില്ല. അപ്പോഴൊക്കെയും മനുഷ്യൻ മററു ജീവികളെക്കാൾ നികൃഷ്ടതരമായ നിലയിലേക്കു ഭ്രംശിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും അവിചാരിതമായ സ്വനിതാഘാതത്താൽ ഭസ്മീകൃതമാകുന്ന ആശാവല്ലികൾ നമ്മുടെ മുഖം കറുപ്പിക്കുന്നു; ഹൃദയം ഭേദിക്കുന്നു; മനം ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു. ഈ മാതിരി ഘട്ടങ്ങൾ തേജസ്സിനെ അസ്തമിപ്പിക്കുന്ന കരിക്കാറുകൾ പോലെ നമ്മെ ആവരണം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മുക്തിമാർഗ്ഗം സുഗമമല്ല. താഴ്ന്ന ജീവികൾക്കു ഈദൃശമായ ദുർദ്ദശകൾ ബാധിക്കാത്തതിൽ നാം അസൂയപ്പെടണം. നമുക്കു അവയെ വഞ്ചിക്കാൻ കഴിയുന്നതിലും എളുപ്പം അവയ്ക്കു നമ്മെ വഞ്ചിക്കുവാനാണ്. ഉല്പത്തിപുരാണത്തിലെ ആദിമാതാവിനെ കുഴിയിൽ ചാടിച്ച സർപ്പവും, ശ്രീരാമനെ ചെണ്ട കൊട്ടിച്ച പൊന്മാനും നമ്മെക്കാൾ എത്ര സമർത്ഥരാണ്? ചതിക്കൂട്ടിൽ തീററിവച്ചു പക്ഷികളെ പാട്ടിലാക്കാനുള്ള നമ്മുടെ ശ്രമങ്ങൾ "കാടികുടിച്ചു"പോകുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. അവിശ്വാ

സം, അന്ധവിശ്വാസം, ദുരാശ, അസത്യം മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളൊന്നും പക്ഷിമൃഗാദികളെ നശിപ്പിക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ ആലോചിച്ചിട്ടാണ് മനുഷ്യന്റെ ഭാവങ്ങളെല്ലാം ഒരു കപടവേഷമാണെന്നു പറയുന്നതു്. നാം നടിക്കുന്ന മേന്മയെല്ലാം വെറും മിഥ്യയാണ്. സഹസ്രഗുണീഭവിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ദൂരദർശിനിയിൽ കൂടിയാണ് നമ്മുടെ വളർച്ചയെപ്പററി നാം അളവെടുക്കുന്നതു്. ഇതു്, ജീവിതപരാജയങ്ങൾക്കെല്ലാം നിദാനമായിരിക്കുന്നതും എന്നാൽ ലഘുവായി പരിഹരിക്കപ്പെടാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുമായ ഒരു ദുസ്സ്വഭാവമാകുന്നു.

ലോകം യഥാർത്ഥഭക്തിമയമായിത്തീരുന്നതെന്നോ, അന്നു മാത്രമേ അതു കേവലം മരീചികാരൂപത്തിൽനിന്നും ശുദ്ധജലാകൃതിയിലേക്കു തിരിയുകയുള്ളു. സന്മാർഗ്ഗതത്വവാദികൾ, അദ്ധ്യാപകന്മാർ, മതപ്രസംഗകർ, രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാർ തുടങ്ങി ജനതതിയെ നന്നാക്കുന്നതിനു ഭാവിക്കുന്ന ഏതു മനുഷ്യരും ദുർന്നാട്യവേഷങ്ങളെ ദൂരവർജ്ജിച്ചു യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്ന ചെങ്കോലിൽ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുവാൻ തയാറാകുന്നതെന്നോ, അന്നു മാത്രമേ ലോകം ശാശ്വതമായ ഐശ്വര്യത്തിലേക്കു കാൽ വയ്ക്കുകയുള്ളു. എന്നാൽ, യാചിക്കുക, നഗരം ശുചീകരിക്കുക, നിശാപാഠശാലകൾ നടത്തുക, മതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുക, എന്നു വേണ്ട മററു എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും ആത്മാർത്ഥത വിട്ടു ചെയ്യപ്പെടുന്നതായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നതു്. നാം ഭയങ്കരമായ് കാട്ടാനയെ ഇണക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ മൃഗം നമ്മോടു തോററുപോയെന്നു പ്രശംസിക്കാൻ പാടില്ല. മനുഷ്യനുമായി സ്നേഹിക്കുവാൻ അതു് എന്നു നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞുവോ അന്നുമുതൽ അവനിൽ നിന്നും ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹത്തെ പകരം ഇച്ഛിച്ചുകൊണ്ടാണ് അതു നമ്മെ അനുസരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യന്റെ വാത്സല്യത്തിൽ അണുവെങ്കിലും കളങ്കമുള്ളതായി അതിനു വല്ല അറിവുമുണ്ടായാൽ പിന്നത്തെ കഥ പറയാനില്ല. നമ്മുടെ കാപട്യത്തിന്റെ ചെമ്പു തെളിക്കുവാൻ മററുള്ളവർക്കു കഴിയുമെന്ന കാലമെത്തിയാൽ നമുക്കു ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന ശിക്ഷ കടുംകഠോരമായിരിക്കുമെന്ന ഭയമെങ്കിലും നമ്മുടെ ആത്മപ്രശംസയെ മുഖം ചുളിപ്പിക്കണം.

മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ സ്ഥായിയായിട്ടുള്ള ഒരു ന്യൂനത അയാൾ മറെറാരുവനിൽനിന്നും എപ്പോഴും സത്യവും നീതിയും കാംക്ഷിക്കയും, എന്നാൽ സ്വയം അസത്യവും അനീതിയുംകൊണ്ടു കളിക്കുകയും ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ്. അനാവശ്യമായി കോപമുണ്ടായിട്ട് ഒരാൾ മറെറാരാളെ പ്രഹരിക്കയാൽ, രണ്ടാമത്തെയാൾ കോർട്ടിൽ ചെല്ലുകയാണെങ്കിൽ അയാൾക്കു ക്ഷമയും മഹാമനസ്കതയും പോരെന്നു പ്രതി ആവലാതിപ്പെടുന്നു; വാദിയിൽ താനാരോപിക്കുന്ന സ്വഭാവദോഷത്തിനു കാരണം സ്വന്തം അക്ഷമയാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം വിസ്മരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാവരും അന്യനിൽനിന്നു മാ

ത്രം നന്മ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ നെല്ലിനു പകരം പതിരു കൊണ്ടുചെന്നു ഗുരുവിൻമുമ്പിൽ വച്ച ശിഷ്യന്മാരെപ്പോലെ ഇളിഭ്യരാകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. അതിനാൽ,

"ആത്മവത് സർവ്വഭൂതാനി
യഃപശ്യതി സ പശ്യതി"

എന്നു നന്നായി പഠിച്ചും, എത്ര നിസ്സാരങ്ങളായ കൃത്യങ്ങളേയും നിഷ്കളങ്കമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ ചെയ്യുകയും, സർവ്വോപരി മനുഷ്യൻ ഈശ്വരതുല്യനാണെന്ന അഹംഭാവം പരിത്യജിച്ചു ജീവിക്കയും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ആധുനികലോകത്തിനു സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അരിഷ്ടതകൾക്ക് അല്പമിറക്കമുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കാം.

K. V. Ramachandra Pai

Class IV.

Our Exchange Magazines

(16th March '36 to 23rd Sep. '36.)

We beg to acknowledge with thanks the receipt of the following Magazines :—

1. The Old College Magazine, Trivandrum.
2. St. Thomas' College Magazine, Trichur.
3. The Madras Christian College Magazine, Madras.
4. Findlay High School Magazine, Mannargudi.
5. Malabar Christian College Magazine, Calicut.
6. Govt. Victoria College Magazine, Palghat.
7. Maharaja's College Magazine, Ernakulam.
8. St. Stephen's College Magazine, Delhi.
9. Ewing Christian College Magazine, Allahabad.
10. St. Berchman's College Magazine, Changanacherry.
11. K. R. High School Magazine, Muttra.
12. The Oriel Record, Oxford.
13. The Journal of Madras University, Madras.
14. St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly.

Printed by Mr. C. V. Mathew, at the C. M. S. Press, Kottayam,
and published by Mr. T. I. Poonen, M. A., Managing Editor, U. C. College Magazine, Alwaye